

Adventes Vēstis

2013. gada marts, #3 (205)

Vienoti Krištus
cerībā

ADRA LATVIJA:
ARĪ TU VARI
PALĪDZĒT
BĒRNIEM
INDIJĀ!

DAUGAVPILS
DRAUDZEI
JAUNAS
TELPAS

KRISTĪGĀ
TICĪBA UN
KRUSTS

BIBLISKS SKA-
TĪJUMS UZ JĒ-
ZU UN DEBESU
SVĒTNĪCU

INTERVIJA
AR ILGARU
LIEPIŅU

KO JŪS ESAT DARĪJUŠI VIENAM NO ŠIEM MANIEM VISMAZĀKAJIEM
BRĀĻIEM, TO JŪS ESAT MAN DARĪJUŠI. (MT. 25:40)

Latvijas ziņas	4
ADRA ziņas	6
Tēma	10
Vārds mācītājam	13
Jauniešiem	16
Bērniem	18
Intervija	20
Liecība	23

Ko Tev nozīmē Jēzus krusta nāve?

Atkal un atkal nākas secināt, ka laiks skrien pārāk ātri – nupat vēl bija ziema, bet te jau klāt laiks, kad varam priecāties par pavasari. Var pat gadīties, ka tad, kad Tu lasi šīs rindas, ir pagājusi gan Klusā nedēļa, gan Lieldienas... Lai kā arī būtu – novēlu Tev daudz prieka un možuma, bet pāri visam piedzīvot, ka Kristus ir augšāmcēlies arī priekš Tevis. Šajā Adventes Vēstu numurā starp ziņām no adventistu draudzēm Latvijā, lapaspusītēm bērniem un jauniešiem mēs vēlamies Tevi aicināt padomāt par tēmu “Jēzus un svētnīca”. Vai mēs kā Adventistu Baznīca, domājot par mūsu identitāti šodien, redzam, kā Vecās Derības simboli savu piepildījumu guva Jēzus Kristus personā?

Ja Tu lasi šo žurnālu, tad, visticamāk, Tev ir savs priekšstats par Jēzus Kristus krusta nāves nozīmi. Tomēr vai esi nopietni pārdomājis, ko tas nozīmē tieši Tev? Vai tiešām arī Tu tāpat kā citi kristieši krusta dēļ uzskata pasauli par neko? Kāds ir pamats tik koncentrētai uzmanībai krustam? Krustam, pie kura kāds ir miris? Ieskaties šī žurnāla “Vārds mācītājam” lappusēs. Varbūt tas Tev palīdzēs.

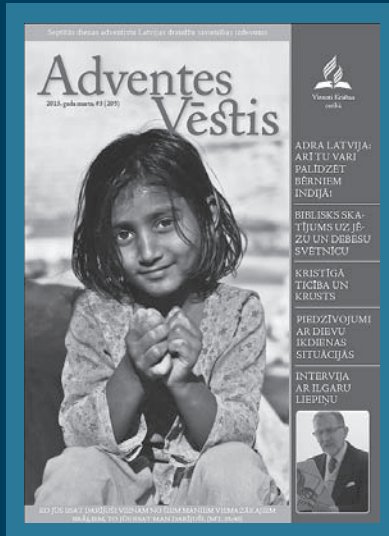
Priecājoties un pateicoties Dievam par šo Adventes Vēstu numuru, neaizmirsti, ka mūs var lasīt arī internetā: www.adventesvestis.lv.

*LDS lauka sekretārs
Ivo Roderts*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Pārmaiņu laiks

Pavasaris ir pārmaiņu laiks. Aiziet ziemas sastingums, sāk raisīties jaunie dzinumi. Dienas kļūst gaišākas un siltākas. Cilvēki plāno jauno dārza darbu sezonu, cerot uz labu ražu rudenī. Citi jau plāno vasaras atvaļinājumus, cerot iegūt jaunus iespaidus, labi atpūsties. Citi domā, kā godam nokārtot pārbaudījumus un pabeigt mācību procesu, lai vai nu to turpinātu nākamajā līmenī, vai ar atvieglojumu noliktu aiz muguras un ķertos pie kāda darba meklējumiem, kur varētu labi nopelnīt. Nedaudz no realitātes.

Tas jau nebūt nav viss. Cilvēku dzīves turpinās. Kādi piedzimst, kādi noslēdz dzīves gājumu. Nāve nešķiro, bet liek padomāt par to, ko atstājam aiz sevis. Un tā ir īstenība, kas skar katru vienu. Notiek lielāki vai mazāki notikumi mūsu zemē un pasaules skanējuma notikumi. Cik daudzi bija satraukti par Romas Katoļu Baznīcas pāvesta Benedikta XVI atkāpšanos no pienākumu pildīšanas! Kas nu notiks, kā tā var! Kaut kas var sajukt kāda izplānotajos pasaules notikumu risinājumos. Bet dzīve turpinās. Tā Kunga žēlastība joprojām ir liela un apņem katru.

Domājot par Adventistu Baznīcas dzīvi Latvijā, jāsaka, ka lielu gandarījumu varēja sajūst Daugavpilī, kur draudze ir piedzīvojuši garīgu pacēlumu, pavērsusi skatu nost no sevis un ir gatava liecināt par Dieva žēlastību cilvēkiem savā pilsētā. Dievnams vienkārši kļuva par šauru, un pāris mēnešu laikā draudzes locekļi to pārbūvēja, paplašināja, un otrajā martā tas no jauna tika iesvētīts kā Dieva nams. Telpas bija pārpildītas ar visu vecumu laimīgiem, priecīgi smaidošiem cilvēkiem. Slava Dievam!

Pārmaiņas, lūk, kas nāk prātā pie iepriekš pieminētā. Gan dabā, gan sabiedrībā, gan draudzes locekļu dzīvē. Pārmaiņas nav vienkāršs process, pat ja tās ir Dieva iniciētas. Tās prasa drosmi, gatavību atstāt ierasto komforta zonu un sekot Kungam jaunā aicinājumā. Ir vajadzīga gudrība saprast, ko jāmaina un ko nav jāmaina. Tādēļ jādomā par to, kā mēs sazināties viens ar otru, kā saprotamies. Tie ir būtiski jautājumi, jo bieži nākas redzēt, ka parādās cilvēki, kuri mēģina mulsināt citus ar viņuprāt interesantām un būtiskām lietām, ko tie atraduši starptautiskajā tīmeklī. Bet tas nav veids, kā Dievs aicina draudzi darboties. Draudzes galva joprojām ir Jēzus Kristus. Tādēļ mūsu laikā joprojām nozīmīgs ir Jēzus brāļa Jēkaba pamudinājums: ikviens cilvēks lai ir nasks klausīties, bet lēnīgs runāt un gauss dusmoties, jo cilvēka dusmas nerada Dieva taisnību (Jēkaba 1: 19-20).

Lai pārmaiņas varētu notikt mūsu liecināšanā, evaņģelizācijā, svarīgi ir ieklausīties un saprast cilvēku sāpes, satraukumu, rūpes, lai varētu dot iedrošinājumu un pasludināt pestīšanas Evaņģēliju. Jēzus ir labākais paraugs. Viņš gāja pie cilvēkiem, ieklausījās viņos, palīdzēja risināt viņu ikdienas vajadzības un tad aicināja sekot Viņam. Cilvēki nav mainījušies. Un Dievs nav mainījies. Viņš joprojām tos mīl un joprojām iesaista mūs savas mīlestības līdzdalīšanā. Runāsim taisnību mīlestībā! To, ko Kristus ir mācījis. Ne to, ko mēs esam izdomājuši vai kaut kur saklausījuši. Ļausim Dieva Vārdam runāt uz mums, lasot un pētot to. Palaidīsim valā Dievu, ko esam saņēmuši savu prātojumu saujās vai murcām mūsu iedomu kabatās. Sapratīsim, ka īstenība ir daudz, daudz lielāka nekā mēs to pat spējam apjaust. Dievam ir daudz lielāki plāni un nodomi ar katru, tikai jāļauj Viņam būt Dievam arī mūsu dzīvē. Tad arī varēsim kalpot Viņam mīlestībā, ne bailēs vai cerībā uz kādu ekstra labumu.

Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi (Jāņa 13: 35). Sveicu visus lasītājus Kunga Jēzus Kristus augšāmcelšanās svētkos! Kristus patiesi ir augšāmcelies!

Viesturs Reķis

Olga Sokolovska
Daugavpils draudzē

SVĒTĪŠANAS SVĒTKI DAUGAVPILĪ

“**T**iešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienmēr.” (Ps. 22:6)

Ar šiem ķēniņa Dāvida vārdiem es gribu sākt aprakstīt svinīgo notikumu mūsu draudzē, kas risinājās 2. martā – tika iesvētīta mūsu jaunā lūgšanu zāle.

Baznīca Daugavpilī mums bija ļoti mājīga, maziņa. Gāja gadi, draudzes locekļu skaits auga, un pienāca brīdis, kad tā vairs nespēja uzņemt visus gribētājus. Pieauga mūsu bērni, un tagad draudzē ir daudz jauniešu. Mēs lūdzām par jaunu dievnamu. Bet visbūtiskākais arguments kļuva tas, ka pagājušā gada beigās mums pievienojās 13 cilvēki no draudzes „Jaunā paaudze” ar mācītāju Jevgēniju Mihaļcovu priekšgalā. Viņam arī radās ideja paplašināt mūsu lūgšanu namu. Iespējams, tā arī bija Dieva vadība, lai rastos jauni ļaudis, un Dievs viņiem deva domu uzbūvēt jaunu zāli draudzei. Konsultējoties ar Alvilu Šaripovu, viņi uzņēmās visu, kas saistās ar celtniecību, ieguldot tajā savus līdzekļus, radošo enerģiju, spēkus un laiku, atbalstu sniedza arī Latvijas draudžu savienība. Celtniecībā palīdzēja citi mūsu brāļi, un draudzes locekļi ziedoja.

Īsā laikā, tikai divos mēnešos, draudze ieguva jaunu, skaistu, ietilpīgu zāli, jauniešu telpu un bērnu istabu – kas izmainījās līdz nepazīšanai.

Un tā sabatā, 2. martā, notika lūgšanu nama iesvētīšana.

Diena bija skaista, saulaina. Saules stari piepildīja zāli ar savu gaismu, īpaši izceļot sienu baltumu, un bija Dieva klātbūtnes sajūta.

Bija daudz viesu. Visiem bija svētku noskaņojums. Tika

teikts paldies visiem, kas piedalījās celtniecības darbos. Skanēja dziesmas un dzeja, kas godināja mūsu Dievu, bez kura šis pasākums nevarētu notikt. Viss gods Viņam, pateicība Viņam, slava Viņam izskanēja katrā programmas daļā un viesu uzrunās.

Īsā draudzes vēsturiskā ekskursā laikā atcerējās mācītājus, kas kalpojuši draudzē, un tika izteikta viņiem pateicība. Īpaši pieminēja tos, kas bija klāt pie draudzes dzimšanas – mūsu vecākās māsas Astrīdu Beļēviču un Jevgēniju Blauberģu. Savā atbildes runā A. Beļēviča izteica novēlējumu draudzei: „Lūgšanā „Mūs Tēvs Debesīs” ir teikts: „Lai svētīts top Tavs vārds!” Un es vēlu: lai Dieva vārds un Dieva Vārds top svētīts šajā namā, draudzē un jūsu sirdīs.” Bet J. Blauberģa izteica paldies Dievam par iespēju atrasties Dieva namā, par pavadītajām dienām mūsu draudzē un kalpošanu, un lūdza, lai Dievs arī turpmāk svētī draudzi tālākai kalpošanai izglābt cilvēkus. Viņa arī īpaši šai dienai bija uzrakstījusi dzejoli.

Kad vārds tika dots mūsu bijušajam mācītājam Vitālijam Kroitoram, kurš draudzē kalpoja 18 gadus, viņš sāka ar tekstu no Psalmiem 122:1 – „Es priecājos, kad man teica: „Iesim Tā Kunga namā!”” Un pārfrāzēja to: „Priecājās brāļi un māsas Daugavpilī, priecājās brāļi Krāslavā, Rēzeknē un citur – iesim tā Kunga namā, jaunajā namā! Mēs arī ar savu ģimeni priecājamies, kad mūs uzaicināja piedalīties šajos svētkos.” Tad Vitālijs turpināja: „Iedomāsimies, ceļa malā

gul' vērtīgi akmeņi, bet ne katrs spēj noteikt to vērtību, jo tie nav apstrādāti, un viņi paiet garām. Bet ja tos ieraudzīs meistars – juvelieris, viņš uzreiz sapratīs to vērtību. Mēs, kas esam šeit, arī kādreiz gulējām ceļa malā, un tikai Lielais

Meistars varēja noteikt katra akmens vērtību. „Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svēto priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu.” (1Pēt 2:5) Dievs vēlas katru šo akmeni ievietot savā dārgumu krātuvē.

Un vēl, tāpat kā Meistars mūsos ieraudzīja kaut ko vērtīgu, tā brāļi Jevgēnijs un Alvils ieraudzīja, ka kaut ko var izveidot no garāžas un šīs ēkas, lai tā iegūtu vēl lielāku vērtību un nozīmi kalpošanā Dievam.”

Latvijas draudžu savienības prezidents Viesturs Reķis apsveica draudzi ar šo nozīmīgo notikumu un nodeva sveicienu no visiem, kas priecājās ar mums un par mums. Pirms svētīšanas brīža viņš izteica novēlējumu, ņemot par pamatu tekstu no Jāņa 14:15-17, lai mūsos būtu Dieva Gars. Pirms lūgšanu nama iesvētīšanas ir jāsvētās mums pašiem. Viņš teica: „Šodien, kad iesvētām šo dievnamu kalpošanai Kungam, mēs faktiski lūdzam, lai mēs paši tiktu svētīti. Lūgsim, lai Dieva Gars, balstoties uz Dieva Vārdu, atjauno mūsos jaunu dzīvi, jaunu cerību. Jo, iesvētot šo lūgšanu namu, mēs pilsētai dodam zīmi par neizmērojamo, nebeidzamo Dieva mīlestību.”

Kas ir šī zīme? Šī zīmes esam mēs paši. Mēs varam būt zīme Daugavpilij, ja atspoguļosim Dieva mīlestību. „Tas ir Daugavpils draudzes uzdevums – lai cilvēki redzētu Dievu, Viņa Garu šeit un lai Dieva Gars varētu vēl daudzus pievienot draudzei.”

Tika veikts svētīšanas pasākums. Izskanēja litānijas vārdi, svētīšanas lūgšana. Un no šī brīža draudzei sākās jauna dzīve.

Noslēdzās svētki pie svētku galda visiem kopā. „Redzi, cik jauki un cik mīļi, kad brāļi kopā dzīvo vienprātīgi!” (Ps. 132:1)

Un tā Dieva nama iesvētīšana kļuva par sirds svētīšanu Dievam.

„Zvejošana” Ogrē

No 15. līdz 17. februārim „Jaunieši Kristum” devās uz Ogres draudzi, lai kopīgi ar draudzes locekļiem pavadītu evaņģelizācijas nedēļas nogali.

Tā sākās ar piektdienas vakara lūgšanu dievkalpojumu, kurā laipni aicināti piedalīties bija gan jaunieši, gan draudze. Dievkalpojumā skanēja kāds stāsts par zvejniekiem, kas dara visu nepieciešamo, lai uzsvērtu zvejošanas nozīmi, dara visu, kas nepieciešams, lai nodrošinātu sekmīgu zvejošanu. Izņemot vienu - viņi nezvejo. Stāsts liek padomāt par mums katru un to, vai patiešām zvejojam, vai tikai par to runājam.

Sabatā bija skaists dievkalpojums ar sabatskolu grupās, kur jaunieši ar draudzes locekļiem varēja dalīties savos piedzīvojumos un pārdzīvojumos par nedēļas tēmu,

mu, muzikālajiem priekšnesumiem un Jura Ābola svētrunu par evaņģelizāciju. Viņš runāja patiesi un no sirds, sakot, ka mums ir jāiepazīst cilvēku vajadzības un tad tās jāpilda, kā to darīja Jēzus. Pēc pusdienām draudze ar jauniešiem kopīgi varēja doties evaņģelizācijā pa pilsētu, dalot ielūgumus uz svētdienas koncertu un aptaujājot iedzīvotājus

par pilsētas vajadzībām, lai iegūtu informāciju par to, kas draudzei darāms. Atgriezušies visi, kas vēlējās, dalījās savos piedzīvojumos. Citiem cilvēki bija atsaucīgi, citiem pilnīgi pretēji, bet Dievs zina to, kas patiesībā ir šo ļaužu sirdīs. Protams, vakars noslēdzās ar lūgšanām.

Nākamajā dienā daļa jauniešu devās uz Janoša Kovača Biro semināru par evaņģelizāciju, bet pārējie gatavoja visu pēcpusdienas koncertam, kas patiesi bija izdevies! Skaista dažādu izpildītāju (vokālā ansambļa “Ametis”, vīru kvarteta, kora “Gaismas Ceļā” un orķestra) mūzika, kas mijās ar Dieva Vārdu, bija lielisks piedzīvojums kā adventistiem, tā tiem, kas Dievu nepazīst!

Maija Pauliņa

Gaidāmie pasākumi

13. aprīlis

No plkst 14:00-18:00 Baznīcas ielā 12a notiks Bērnu un pusaudžu festivāls “Varavīksne 5”

12.-14. aprīlis

Rīgā viesosies Somijas ūnijas prezidents Kalervo Aromaki.

27. aprīlis

Rīgas 4. draudzes 90 gadu jubileja.

Sludinājumi

- Dārgie brāļi un māsas Kristū! Jau pusgadu darbojas adventistu interneta radio „Cerības balss”. 2-3 stundu garā programma atkārtos visu diennakti un skan no rīta pl. 9:00 līdz nākamās dienas rītam pl. 8:00. Radio interneta adrese ir: webradio.www.ceribasbalss.com. Ir atvērts 5 latu ziedojuma tālrunis 90006776. Tā ir brīnišķīga iespēja visiem piedalīties kopīgajā darbā, aizsniedzot cilvēkus ar radio starpniecību. Mīļi pateicamies visiem, kas ir ziedojuši, un arī tiem, kas būs gatavi pienest savu daļu Dieva darbā! Radio „Cerības balss” kolektīva vārdā Liene Meiere, tālr. 25982367

- Ir iznācis kristīgo dziesmu CD „Cerības Balss” ar dziesmu vārdiem. Dziesmas izpilda mūzikas un vārdu autore – Liene Meiere. Muzikālais pavadījums un aranžējums – Māris Žagars. CD disku var iegādāties grāmatu galdā, Baznīcas ielā, 12a. Lienes tālr. 25982367.

- Svētdien, 7. aprīlī pl. 15:00 Anniņmuižas bulvārī 29, Rīgā, Kultūras un atpūtas centra “Imanta” mazajā zālē jauniešu kora “Gaismas ceļā” misijas koncerts “Tavs ieguvums”. Ielūdz Rīgas 3. draudze

- Meklējam cilvēku, kas vēlas dzīvot laukos, Liepājas raj. Dzīvošana bez maksas, piepalīdzot lauku un mājas darbos. Sīkāka informācija pa tel. 29889510.

- Vēlos iepazīties ar kādu draudzes brāli vecumā no 20-40 gadiem. Man pašai ir 30. Mans telefons 2266479.

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS

„Mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” Efez. 2:10

Šajā AV numurā mēs, Sigita Pešele, Māris Krauliņš un ADRA Latvija, vēlamies jums līdzdalīt kādu stāstu, kas pārtapis par starptautisku projektu, kurā iesaistījusies arī ADRA Latvija un kurā ir iespēja iesaistīties arī katram lasītājam.

Par Indiju

2008. gadā adventistu draudzes loceklis Māris Krauliņš devās organizācijas „Europe4Jesus” (www.europe4jesus.net) jauniešu misijas ceļojumā uz Indiju, lai kopā ar vietējo sludinātāju vadītu 2 nedēļu evaņģēlizācijas pasākumu Ammapeta ciematā. Māris novēroja, ka vislielāko interesi par sa-

nāksmēm izrāda bērni un jaunieši. Bērni ar lielām rūpēm no savu vecāku ļoti trūcīgiem līdzekļiem vāca ziedojumus, lai nopirktu baterijas mikrofonam, jo pēkšņi elektrības zudumi traucēja evaņģēlizācijas pasākumu kādā vakarā. Citu dienu bērni ciematā vāca ziedojumus, lai nopirktu ābolus un pacienātu atbraukušos Dieva Vārda sludinātājus.

Nabadzība un tai sekojošā bezcerība Indijas ciematos ir tik liela, ka pieaugušie meklē risinājumu alkoholā, un bērnus gaida tas pats liktenis, jo nav iespējams izrauties no šīs nolemtības, ja nav izglītības. Valsts nodrošina 5 klašu izglītību klasē, kurā vienlaicīgi ir ap 100 bērniem 1.-5. klasei un viena skolotāja. Bērni ar krītu uz mazas tāfelītes mācās rakstīt lielos burtus, un, beidzot 5. klasi, ļoti reti kurš ir iemācījies lasīt un rakstīt. Meitenes ap 13 gadu vecumu tiek izprecinātas, lai mājās pie galda ir mazāk ēdāju, bet zēni turpina strādāt lauksaimniecībā, ja iespējams, un sapņot nepiepildāmus sapņus par izglītību. Daudzās ģimenēs bērnus audzina vecmāmiņas, jo mātes ir vai nu mirušas no slimībām, vai mirušas vīra vardarbības rezultātā, tēvs ir aizgājis vai miris, vai smagā alkohola atkarībā.

Ciematicas ģimenes dzīvo valsts piešķirtajos mājokļos nabadzīgiem – vienistabas māla mājās ar nelielu sēnistabu trauku un rīsu glabāšanai un valdības apmaksātu elektrības rēķinu vienas spuldzes gaismai. Ciematicas vīrieši ir laimīgi, ja var strādāt lauksaimniecības darbos 4 mēnešus gadā, kamēr ir lietus periods, nopelnot ap 50 santīmiem dienā. Lielākās daļas meiteņu sapnis ir kļūt par ārstēm vai medicīnas māsām, lai varētu doties uz Ameriku vai Lielbritāniju strādāt, zēni sapņo būt par policistiem, bet visskaudrākā patiesība ir tā, ka

Nuzvid adventistu skola

Foto pa kreisi: sponsorētie bērni kopā ar sludinātāju John un Māri Krauliņu.

tie paliek nepiepildīti sapņi...

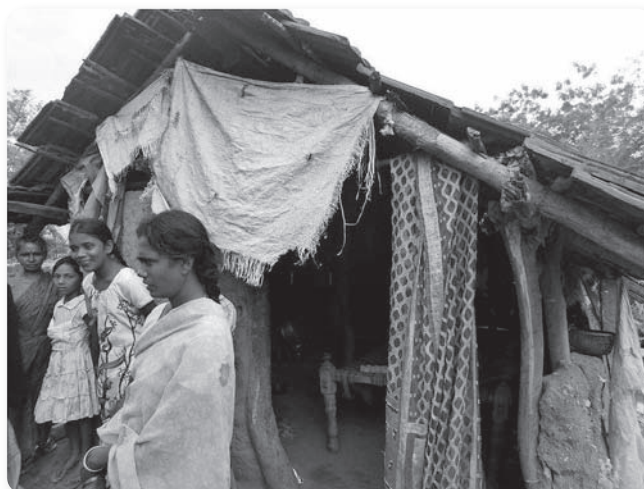
100 km attālumā no Ammapeta ciemata atrodas Adventistu Nuzvid skola, kurā mācības notiek angļu valodā, visi pedagogi ir ar maģistra grādu. Šajā skolā par apmēram 60 santīmiem dienā (ap 4 Ls nedēļā) ir nodrošinātas mācības, 3 ēdienreizes dienā un kopmītnes visu mācību gadu, jo bērni mājās brauc tikai brīvlaikā. Vecāki var apciemot bērnus vienu reizi mēnesī – svētdienā.

Mācību gads šajā adventistu skolā sākas jūnija vidū un ilgst līdz aprīļa beigām. Brīvlaiks ir 6 nedēļas – maijs un jūnija pirmā puse, jo tas ir viskarstākais laiks, gaisa temperatūra virs +40 C

Skolā mācās ap 1725 bērnu (ap 940 zēnu un 785 meitenes), kopmītnēs dzīvo 708 bērni. Pēc reliģiskās piederības: 859 kristieši (449 adventisti un 410 citu konfesiju kristieši), 801 hinduists, 65 musulmaņi apgūst Bībeles mācību, angļu val., vides izglītību, telugu/hindu valodas, matemātiku, fiziku,

Nuzvid adventistu skolā, gaidot pusdienas

Amapeti ciems, valsts nodrošinātā dzīvesvieta nabadzīgai ģimenei

zinības, dzeju, glītrakstīšanu, zīmēšanu un mākslu. Darba diena sākas 4:00 no rīta un beidzas 22:00 vakarā ar svētbriņķi 6:00 un 18:00. Indijas bērni tiek radināti, ka dzīvē, lai kaut ko sasniegtu, ir jāiegulda neatlaidīgs darbs. Bērnos neredz neapmierinātību un sūdzēšanos par agrajiem rītiem, jo viņi ir laimīgi, ka atrodas skolā nevis ciematā, īpaši meitenes, jo viņas ir pasargātas no precībām 13 gadus.

Dieva sagatavotie labie un varenie darbi

Izjutot mīlestību un rūpes no bērnu puses un iepazīstoties ar ciemata iedzīvotāju un īpaši bērnu likteņiem šajā ciematā, Māris saprata, ka nevar tā vienkārši 2 nedēļas mācīt Bībeli un braukt prom, ir vajadzīgs darbs ilgtermiņā, ja grib redzēt izmaiņas šo bērnu dzīvēs.

Nu jau sesto vasaru Māris kā brīvprātīgais darbinieks bez finansiālas atlīdzības gatavoja savu atvaļinājuma 2 nedēļas pavadīt Ammapeta ciematā, lai tiktos ar ģimenēm un sagatavotu bērnus jaunam mācību gadam (pirktu mācību grāmatas, skolas formas, apavus lietus periodam, higiēnas preces,

INDIJAS BĒRNU PROGRAMMA 2012

Slokas draudzes sponsorētie bērni

Vārds: Arvind
Uzvārds: Vutukuri
Vecums: 7
Adrese: Ammapeta, Indija
Vēlas kļūt par: Policistu
Viena māsa
Valoda: Telugu
Patīk: Spēlēt kriketu
Tēvs: Saidulu Vutukuri (miris)
Māte: Renuka Vutukuri
Ģimene:

Tēvs miris nesen no tuberkulozes. Viņš bija galvenais apgādnieks ģimenei. Māte strādā dažādus darbus, pārsvarā lauku darbos. Viņa nopelna aptuveni 50 rūpiju dienā (0.50 Ls). Valdība viņai ir sagādājusi mitekli nabadzīgajiem.

Maksa par izglītību gadā: £ 70 (60.20 Ls)

Vārds: Ramadevi
Uzvārds: Vutukuri
Vecums: 7
Adrese: Ammapeta, India
Vēlas kļūt par: Medmāsu
Viens brālis
Valoda: Telugu
Patīk: Spēlēt spēles
Tēvs: Babu Vutukuri
Māte: Esumani Vutukuri
Ģimene:

Tēvs un māte ir laukstrādnieki. Tēva ienākumi dienā ir 70 rūpijas (0.70 Ls). Māte nopelna 50 rūpijas. Ģimene mājā valdības sagādātajā mitekli nabadzīgajiem.

Maksa par izglītību gadā: £ 70 (60.20 Ls)

tiktos ar ģimenēm, kuru bērni gaida rindā), jo ir izveidota „Indijas Bērnu Programma”, tiek vākti ziedojumi, un jau 30 bērni no vairākiem ciematiem saņem palīdzību. Katru jaunu mācību gadu vispirms mācību maksas no ziedotājiem tiek novirzītas jau esošo bērnu skolas gada apmaksai un, ja līdzekļi atļauj, tad jauni bērni no ciemata piepulcināti skolēnu rindām.

Tikai pēc kāda laika Ammapeta ciema adventistu sludinātājs, kurš 2008. gada ceļojumā tulkoja Mārim, atklāja savu toreizējo lūgšanu – atsūtīt cilvēku, kurš būtu ieinteresēts šo mazo bērnu dzīvēs arī pēc divu nedēļu evaņģelizācijas pasākuma,

Amapeti ciema sponsorētie bērni ierodas Nuzvid adventistu skolā uz jauno 2012. mācību gadu.

kurš ne tikai atbrauktu un skaisti runātu par Jēzu, bet praktiski palīdzētu bērnu glābšanas darbā. Tagad šis sludinātājs ir kā uzticības persona, kas visu mācību gadu seko līdzī bērnu skolas gaitām.

Viena skolas gada izmaksas ir 200Ls jeb 60s dienā (85% - skolas nauda, kopmītnes, 3x ēdināšana dienā, 10% - skolas forma, kurpes, higiēnas preces, 5% - mācību grāmatas, kancelejas preces).

Saikne ar Latviju

Kādā no saviem darba komandējumiem Londonā 2012.g. maijā Sigita Pešele tikās ar Māri un Vinetu Krauliņu. Apskatot fotogrāfijas un uzklusot šo stāstu, Sigitā rosinājās pārdomas: “Cik viegli mani bērni izlieto 60 santīmus kādām košļājamām gumijām un konfektēm, un cik daudz par šo naudiņu var izmainīt kāda bērna vienā dzīves dienā – 3x pabarot, nodrošināt gultasvietu, apģērbus un augsta līmeņa izglītību, vienlaicīgi iepazīstinot ar Dieva Vārdu, Mūžību un Glābēju, dodot cerību izrauties no nolemtības un piepildīt savu sapni. Es sēdēju lidmašīnā atpakaļceļā uz Latviju un joprojām domāju: Latvijā arī ir daudz bērnu, kuriem ir vajadzīga palīdzība, es esmu redzējusi ģimenes laukos, kur bērns neiet skolā, jo nav apavu, nav vajadzīga Indija, lai palīdzētu bērniem..., bet Klusa Balss teica: „...šo jums būs darīt un to neatstāt.”

Atgriežoties no komandējuma, Sigita dalījās ar saviem iespaidiem draudzēs, kuras tai šobrīd ir vistuvākās – Rīgas 7. un Sloka. Tika uzsākta ziedojumu vākšana. Jau augustā bija saziestoti 460 Ls. Vaicājot Mārim, vai vēl tagad, augustā, būtu iespēja palaist kādu bērnu uz skolu, viņš atbildēja „Es nebiju tev teicis, bet ticībā, ka atradīsies sponsors, es

jau jūnijā 4 bērnus ieliku skolā, samaksājot tikai par vienu mēnesi, jo vairāk naudas nebija: 200 Ls par zēnu Selvin – Nuzvid skolā un 3 x70 Ls – trijiem mazajiem bērniem vienam gadam privātā skolā, lai viņi apgūtu nedaudz angļu valodu pirms sāks nākošgad Nuzvid skolu. Izvēlieties, kuru jūs gribat sponsorēt.” Zinot saziestoto summu, Sigita varēja atbildēt: „Mēs maksāsim par visiem četriem.”

Arī ADRA Latvija jau kādu laiku bija domājusi par to, kāda veida starptautiskos projektos savas nelielās kapacitātes ietvaros varētu iesaistīties. Dzirdot Sigitas stāstus, redzot, kā šī informācija ir uzrunājusi tikai divu draudžu locekļus, un apspriežot šo jautājumu ADRA Latvija Padomes sēdē, tika pieņemts lēmums atbalstīt ADRA Latvija līdzdalību Indijas bērnu programmā, izmantojot šim nolūkam saņemtos mērķa ziedojumus (ziedojumi, kuru mērķi ziedotājs norāda “Indijas bērnu projekts”).

Aicinājums

Ja tu kaut reizi dzīvē esi piedzīvojis, ka par tevi kāds samaksā tad, kad tu pats to nevari, un šī maksa izmaina tik daudz tavā dzīvē, tad tu zini, kā tu juties, bet, ja tu esi tas, kas vari samaksāt par kādu, tad tu zini, ka esi Jēzus līdzstrādnieks, jo Viņš samaksāja par tevi, lai tālāk tu kopā ar Viņu strādātu un meklētu pazudušos.

Šim Dieva darbam pievienojusies arī Rīgas 7. draudze un īpaši bērni, kuri no sirds mēcās darīt labu un palīdzēt. Draudzē ir krājkašite Indijas bērniem, un bērni no savas kabatas naudas ar prieku krāj, lai kāds bērniņš no Ammapeta cie-

Māris Krauliņš gatavo bērnus jaunajam mācību gadam

mata, kurš gaida rindā uz iespēju mācīties nākošajā mācību gadā, tiktu ļoti iepriecināts. Ģimenes dienas sabatā 2013. gada maijā draudzes ģimenes un krājkašites foto tiks nosūtīta Ammapeta ciema sludinātājam un bērniem, lai viņi zina, ka ir Dieva ģimenes bērni, kas par viņiem ir domājuši visu gadu. Ja kāds jūt Dieva aicinājumu atbalstīt Indijas bērnu projektu, to var darīt caur adventistu draudzes ziedojumu konvertiem, norādot pie ziedojuma īpaši Indijas Bērnu Projektam. Otra iespēja ir ziedot naudu, iemaksājot to ADRA Latvija norēķinu kontā LV77HABA0551002308686 ar norādi maksājuma mērķi: ziedojums Indijas Bērnu Projektam.

Noteikti, ka ne tikai Sigita, bet arī vairums no lasītājiem uzdos šo jautājumu paši sev – vai Latvijā trūkst nabadzīgu bērnu? Atbilde ir skaidra – to netrūkst! Atšķirība ir tikai Latvijas

bērnu iespējās iegūt labu izglītību – te tās ir neskaitāmi pārākas, salīdzinot ar aprakstītajām Indijas bērnu iespējām. „...šo jums būs darīt un to neatstāt”

ADRA Latvija 2012.gadā realizēja projektu “Skolas soma 2012”. Tā ietvaros tika palīdzēts ne tikai konkrētiem trūcīgo ģimeņu bērniem vairākos Latvijas novados, bet arī realizēts cita veida projekts Ilūkstes 1.vsk. – telpas izveide skolā, kur

Amapeti ciema kristības

bērni varētu lietderīgi pavadīt brīvo laiku. Skola rūpējās par remontu un personāla klātbūtni telpās projekta realizēšanas laikā, bet ADRA Latvija ziedoja līdzekļus attīstošo spēļu un citu aktīvo materiālu iegādei telpas iekārtošanai. Šodien telpa funkcionē un ir lietderīgs patvērums bērniem, kuri gaida savu autobusu pēc stundām, tā ir atvērta arī brīvlaikos skolas personāla uzraudzībā. Sadarbība ar Ilūkstes 1.vsk. turpinās arī projekta “Bērni plīdz bērniem 2012” ietvaros, par ko atbildēja viens no ADRA Latvija Padomes locekļiem Alvilis Šaripovs. Skolēni tika aicināti ziedot, un to aktivitāte,

sarūpējot dāvanu saturu trūcīgajiem novada iedzīvotājiem, bija apsveicama un uzteicama – tika savāktas mantas, kuras knapi ietilpa vienā vieglajā automašīnā!

ADRA Latvija gatavo rīcības plānu, ko apspriest padomes sēdē un piedāvāt ADRA Latvija brīvprātīgajiem un adventistu 53 draudzēm, lai arī citos Latvijas novados tiktu apzinātas iespējas sadarbības veidošanai ar skolām. Šādai rīcībai ierosme bija arī liecība, kura tika saņemta no Rīgas Kultūru vidusskolas, kuru apmeklēja ne tikai Rīgas dzīvojoši bērni, arī no maznodrošinātām ģimenēm. Skolotāji bija novērojuši, ka dažiem pat trūkst ziemas apavu, un ceļš uz skolu ziemā ir jāmēro ar vienīgajiem apaviem. Ja tie ir slapji un neizžūst līdz nākamajam rītam, tad skolēns nav skolā šī iemesla dēļ. Šajā gadījumā nāca iniciatīva, lūdzot skolotājiem palīdzēt. Atsaucība bija tik liela, ka ziemas apavi pietika vairākiem skolēniem. Labvēlību tā gada Ziemassvētku laikā izrādīja apavu firma ECO Latvija ar dāsnu ziedojumu, un tādējādi vēl dažas ģimenes tika iepriecinātas ar siltiem apaviem viņu bērniem. Domājams, ka šādu gadījumu Latvijas skolās netrūkst, un tie vienkārši ir jāapzina, jo starp mums dzīvo cilvēki, kuru sirdis un maki ir atvērti, lai saskatītu līdzcilvēku vajadzības.

Ja kādam ir ierosmes vai aicinājums piedalīties šajā iniciatīvā sadarbībai ar Latvijas skolām, lūgums savas idejas un iespējamās sadarbības virzienus/vajadzības izteikt, rakstot ADRA Latvija pa pastu uz adresi Baznīcas iela 12a, Rīga, LV 1010, vai uz e-pastu ADRA Latvija valdei - konstantins.reznikovs@gmail.com.

Vēlējums

Novēlam ikvienam lasītājam piedzīvot, kā vārdi „Mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” darbojas dzīvē! Ar mīlestību, Sigita Peše, Rīgas 7. draudze
Māris Krauliņš, Indijas Bērnu Programmas koordinators, Anglija.

Konstantīns Reznikovs, ADRA Latvija valdes loceklis.

INDIJAS BĒRNU PROGRAMMA 2012

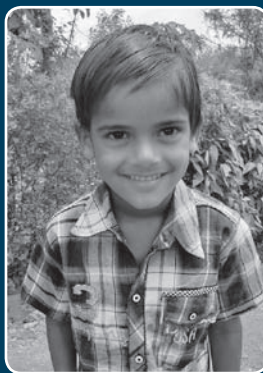
Slokas draudzes sponsorētie bērni

Vārds: Selvin
Uzvārds: Meesala
Vecums: 15
Adrese: Kanchikacherla, India
Vēlas kļūt par: Datorspeciālistu
Viena māsa
Valoda: Telugu
Patīk: Spēlēt kriketu
Tēvs: Subharo Meesala
Māte: Shobharani Meesala
Ģimene:

Tēvs ir laukstrādnieks. Dienā nopelna ap 80 rūpiju (0.80 Ls). Māte ir mājssaimniece. Māsa Merlina mācās Narsapurā Adventistu skolā 11. klasē.

Maksa par izglītību gadā: £ 200 (173.20 Ls)

Vārds: Sivamani
Uzvārds: Pottapinjara
Vecums: 6
Adrese: Ammapeta, India
Vēlas kļūt par: policistu
Valoda: Telugu
Patīk: Spēlēt spēles
Tēvs: Nagaraju Pottapinjara
Māte: Suguna Pottapinjara
Ģimene:
Tēvs ģimeni pametis un dzīvo ar citu sievieti. Māte kā laukstrādniece nopelna 50 rūpiju dienā (0.50 Ls). Ģimene mājā valdības sagādātajā mitekļā nabadzīgajiem.

Maksa par izglītību gadā: £ 70 (60.20 Ls)

Eliēzers Gonzales ir filozofijas doktora kandidāts Goldkoustā, Austrālijā. Viņam ir maģistra grāds gan teoloģijā, gan agrīnās kristietības un ebreju kultūras studijās.

Jēzus un SVĒTNĪCA: izpratne par Jaunās derības mācībām

Vēstulē Ebrejiem skaidri rakstīts, ka īstā svētnīca atrodas debesīs, un Jēzus kā Augstais Priesteris ir „svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks” (Ebr. 8:2). Taču pēdējo gadu laikā pētnieki diskutē par Jēzus teikto, kas rakstīts Evanģēlijos, ka Viņš ir Jaunais Tempļis. Kā šīs divas idejas saskan?

Tas ir vispārējs jautājums, kas nodarbina Jaunās derības pētniekus; taču Septītās dienas adventistiem tam ir īpaša nozīme. Mūsu izpratnei par glābšanu un eshatoloģiju liela loma ir izpratnei, ka Jēzus Kristus šobrīd kā mūsu Augstais Priesteris kalpo īstā debesu templī. Mums kā kristiešiem, lai panāktu līdzsvarotu skatījumu, svarīgi rast atbildi uz jautājumu, vai Jēzus ir templis, vai Jēzus kalpo templī.

Jaunā svētnīca

Pirms vairākiem gadiem R. J. Makelvijs rakstīja, ka „jaunās svētnīcas ideja ir ebreju eshatoloģijas galvenais stūrakmens” (R. J. McKelvey, *The New Temple: The Church in the New Testament*, London: Oxford University Press, 1969, 22). Otrā Tempļa periodā ebreji gaidīja jauno, vareno, Dieva godības pildīto svētnīcu. Šo eshatoloģisko svētnīcu uzskatīja

garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz” (4:23). Šie teksti norāda uz kristoloģisku pielūgsmes izpratni un Jēzu Kristu kā galveno saskarsmes punktu starp debesīm un zemi.

Ideja par Jēzu kā Jauno Svētnīcu atrodama ne tikai Jāņa evaņģēlijā, bet arī pārējā Jaunajā derībā. Piemēram, Mateja 12:6 Jēzus saka, ka Viņš ir „lielāks par Dieva namu”. Arī Pāvils runā par Kristus miesu kā svētnīcu. Gan 1. Korintiešiem 3:16,17, gan 2. Korintiešiem 6:16-7:1 viņš uzsver, ka ticīgie mājō Kristū.

Debesu svētnīca

Jaunajā derībā tikai vēstulē Ebrejiem nonākam pie konkrētām norādēm, ka zemes svētnīcas vietā būs debesu svētnīca. Mēs pieņemam, ka Svētajos rakstos īpaša loma atvēlēta *miqdash* koncepcijai, kas nozīmē Dieva troņi debesīs kā vietu, no kuras Viņš pasludina Savu taisnīgumu. Šī ideja

Mums kā kristiešiem, lai panāktu līdzsvarotu skatījumu, svarīgi rast atbildi uz jautājumu, vai Jēzus ir templis, vai Jēzus kalpo templī?

par „pilnīgi jaunu un pārdabisku tās izcelsmē” (R. J. McKelvey, *The New Temple: The Church in the New Testament*, London: Oxford University Press, 1969, 24), un šajā laika posmā saplūda Mesijas un eshatoloģiskās svētnīcas parādīšanās gaidīšana.

Vairāki pētnieki uzskata, ka šāda svētnīcas izpratne tiek atspoguļota visos evaņģēlijos, īpaši Jāņa evaņģēlijā. Jāņa evaņģēlija ievadā minētā Vārda esība savu ļaužu vidū atspoguļo Dieva klātbūtni svētnīcā tuksnesī. Tomēr šobrīd Dieva klātbūtne vairs nav kādā konkrētā svētnīcā, bet svētītajā Vārdā, Jēzū Kristū, kurš atspoguļo Tēva varenību.

Jēzus Sevi dēvē par patieso svētnīcu, kas ir svarīgāka par Jeruzalemes templi. Jāņa 2:19 Viņš saka: „Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu.” Arī Jāņa 4. nodaļā Jēzus paziņo, ka „stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu

atspoguļota vairākos tekstos, piemēram, Mateja 5:34, 35 Jēzus saka: „Jums pavisam nebūs zvērēt; ne pie debesīm, jo tās ir Dieva goda krēsls, nedz pie zemes, jo tā ir Viņa kāju pamesls.” Tomēr debesu svētnīcas mācība nav konkrēti pieminēta lielā daļā Jaunās derības tekstos.

Jāņem vērā, ka pētnieki, kas aizstāv ideju par Jēzu kā Jauno svētnīcu, izvirzījuši vairākus svarīgus jautājumus. Piemēram, Skots Hāns ne tikai apstiprina vispārīgi pieņemto pētnieki atzinumu, ka „Jānis aizstāv to, ko var uzskatīt par ‘Svētnīcas kristoloģiju’”, bet atzīst, ka šis pieņēmums nav pilnīgs, jo „tā kā Kristus ir debesīs, mūsu Svētnīca vairs nav ar mums” (Scott W. Hahn, *Temple, Sign, and Sacrament: Towards a New Perspective on the Gospel of John*, in *Temple and Contemplation: God’s Presence in the Cosmos, Church, and Human Heart*, eds. Scott Hahn and David Scott, vol. 4, Letter and Spirit, Steubenville,

Baltijas ūnijas prezidents
Valdis Žilgalvis

Septītās dienas Adventistu draudzei raksturīga pastāvīga izaugsme Svēto Rakstu izpratnē. Tās sākums ir milleriešu kustībā, kura sludināja drīzo Kristus nākšanu. Vēlāk, pēc 1844. gada, uzmanība vairāk tika pievērsta Kristus kā Augstā Priestera kalpošanai, tiesai Debesīs un draudzes sagatavošanai Kristus otrai nākšanai. Galvenais akcents tika likts uz Dieva 10 baušļu izpildi.

Jauns pavērsiens Septītās dienas adventistu teoloģijā ienāca ar 1888. gada Miņeapoles kongresu. Īpaša uzmanība tika pievērsta Jēzus Kristus krusta nopelnam – taisnībai, ko var saņemt ticībā.

Ja domājam par mūsu identitāti šodien, tad viss tikko teiktais atbilst trīskāršās eņģeļu vēsts kontekstam. Tātad mūsu uzdevums ir redzēt, kā Vecās Derības simboli savu piepildījumu guva Jēzus Kristus personā. Tas ir mūžīgais evaņģēlijs, kurš jau sāka skanēt no cilvēces grēkā krišanas līdz Golgātas krusam un turpina skanēt kā tiesas vēsts mūsu dienās. Šodien mēs varam baudīt augļus un gūt tiešo pieeju Dievam. Šodien Kristus pats, būdams mūžīgais Dievs, esot pie Tēva, kalpo kā Augstais Priesteris un pieņem mūs tādus, kādi esam, un, pieņemot mūs, tādus neatstāj. Viņš dod mums varu kļūt par Dieva bērniem. Ar Svēto Garu mūsos Viņš pārlicina par grēku, veic pārveidošanas darbu – sniedz mums jaunpiedzimšanu un ieraksta savus likumus mūsu sirdīs, vada pie visas patiesības, sniedz Gara dāvanas kalpošanai un evaņģēlija vēsts sludināšanai. Viņš ir mūsu Sabats un mūsu Svētnīca. Un savu klātbūtni Viņš ir apsolījis līdz pasaules galam un tālāk mūžībā.

Domu, ka Jēzus ir gan Augstais Priesteris, gan arī Svētnīca Debesīs, nostiprina doktorantūras studenta pirmkristiešu un ebreju teoloģijā Elizera Gonzalez raksts “Jesus and the temple” (Jēzus un templis), kas tika publicēts mūsu draudzes mācītāju žurnālā “Ministry” šā gada pirmajā numurā. Lasot šo rakstu, nāca atmiņā Elenas Vaitas vārdi: “Mēs nedrīkstam domāt: ‘Mums ir visa patiesība, mēs saprotam galvenos mūsu ticības pīlarus un mēs varam palikt pie mūsu atziņas.’ Bet patiesība ir uz priekšu virzoša, un mums jāstaigā tās gaismā.” (*Counsels to Writers and Editors* 33.2)

OH: St. Paul Center for Biblical Theology, 2008. 107). Arī Brents Pitre uzskata, ka kaut kā pietrūkst, atzīstot, ka mums būtu „jāvīrās uz un jāmeklē ne tikai svētnīcas acīmredzamo, politisko un nacionālo nozīmi, bet dziļāku teoloģisku un liturģisku nozīmi” (Brant Pitre, *Jesus, the New Temple, and the New Priesthood*, in *Temple and Contemplation: God’s Presence in the Cosmos, Church, and Human Heart*, eds. Scott Hahn and David Scott, vol. 4, *Letter and Spirit*, Steubenville, OH: St. Paul Center for Biblical Theology, 2008, 48.). Ja raugāmies tikai uz svētnīcas nacionālo un kultūras nozīmi, Jāņa kristoloģija patiesi uzskatāma par nesaprotamu. Galvenais ir saskaņot Jaunās derības tēmu par Jēzu kā Jauno Svētnīcu ar izpratni par debesu svētnīcu, kurā Jēzus kalpo kā mūsu Augstais priesteris. Citiem vārdiem sakot, vai svētnīcas

1. nodaļā lasām, ka Jēzus „ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā” (3.p.). Pēc ievada galvenā tēma ir Jēzus klātbūtne debesu svētnīcā, kurā Viņš ir nonācis. (Ebr. 4:14; 6:19, 20; 8:1, 2; 9:11, 24)

Sekojošajā piemērā no vēstules Ebrejiem debesu svētnīcas „fiziskais” aspekts skaidri norāda uz Kristu: „Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu.” (Ebr.10:19,20)

Skaidrs, ka šajā tekstā runāts par debesu svētnīcu, īpaši par ieiešanu caur priekškaru. Šeit debesu svētnīcas fiziskais aspekts tiek tieši saistīts ar Kristus miesu. Tas ir skaidri saprotams, ja ņem vērā desmitās nodaļas galveno tēmu (Ebr.10:5-10), kas ir Mesija un Kristus miesa. Frāze „tout esin” („tas ir”) ir Jaunajā derībā bieži sastopama

pektos. Tādējādi karogs ir gan taustāmi īsts un nozīmīgs, gan norāda uz dziļāku izpratni, kas pārspēj tā fiziskos elementus. Līdzīgi ir ar debesu svētnīcu, jo, koncentrējoties tikai uz vienu no tās aspektiem, riskējam palaist garām tās pilnīgu bībelisko izpratni.

Jaunās derības svētnīcas tēma galvenokārt koncentrēta uz Jēzus Kristus kalpošanu svētnīcā, nevis pašas svētnīcas fiziskajiem un simboliskajiem aspektiem. Tas nozīmē, ka mums jāpieņem, ka katrs svētnīcas aspekts norāda uz Kristu un Viņa kalpošanu. To pieņemot, nevarēsim noliegt debesu svētnīcas realitāti; tā tiešā veidā mūs vada koncentrēties uz Kristu un Viņa kalpošanu.

Noslēgums

Šī diskusija palīdzēs izskaidrot vienu no Atklāsmes grāmatas noslēguma

Bībelē svētnīca vienmēr saistīta ar Jēzu un Viņa kalpošanu; svētnīcas fiziskie un struktūras elementi, lai cik īsti tie būtu, nekad nav galvenais aspekts.

identitāti, raksturu un atrašanās vietu no vēstules Ebrejiem un Atklāsmes grāmatas perspektīvas var saskaņot ar pārējo Jauno derību? Vai pastāv vērā ņemamas pretrunas vai nesaskaņas?

Jēzus un svētnīca, kas aprakstīta vēstulē Ebrejiem

Jaunajā Derībā atkāroti pieminēta Dieva klātbūtnes principa lielā nozīme. Šī iemesla dēļ vēstulē Ebrejiem tiek uzsvērts Dēls, no sākuma līdz beigām (Ebr.1:2,3; 13:20; skat. arī Ebr. 2:9; 3:1; 12:2,3). Vēstulē Ebrejiem vairākkārt minēts, ka mums jākoncentrējas uz Jēzu. Viena no šīs vēstules galvenajām tēmām ir izpratne par Jēzu (skat. Ebr.2:9; 3:1; 12:3). Autors daudz runā par Jēzu, jo mums ir jākoncentrējas tieši uz Viņu (Ebr.5:11; 12:2).

Protams, redzam atšķirību starp Jāņa evaņģēlijā un vēstulē Ebrejiem atspoguļotajiem skatījumiem. Jāņa evaņģēlija galvenā tēma ir Jēzus klātbūtne uz zemes; turpretī vēstule Ebrejiem, tā kā Jēzus ir debesīs, koncentrēta uz Jēzus klātbūtni debesīs. Vēstules Ebrejiem

teksta konstrukcija, kas domāta, lai vilktu paralēles ar Veco derību. Šī konstrukcija izmantota arī cituviet vēstulē Ebrejiem un ir raksturīga Pāvila rakstu darbiem. Pāvils šo frāzi lieto arī tādos tekstos kā Romiešiem 9:7,9; 10:6-8 un Galatiešiem 3:16.

Dažkārt maldīgi aizstāvam uzskatu, ka, ja kaut kas šķiet īsts un burtisks, tas nevar būt simbolisks, vai, ja kaut kas ir simbolisks, tas nevar būt īsts. Tādējādi daži debesu svētnīcu nepamatoti padara par kaut ko simbolisku, bet citi tik ļoti koncentrējas uz tās burtisko esamību, ka noliedz tās simbolisko lomu. Viens no piemēriem, kas skaidri parāda nepieciešamību veidot līdzsvarotāku uztveri, ir tuksneša svētnīca, kas bija gan īsta, gan simboliska. Tāpat jāuztver arī debesu svētnīca. Bībelē svētnīca vienmēr saistīta ar Jēzu un Viņa kalpošanu; svētnīcas fiziskie un struktūras elementi, lai cik īsti tie būtu, nekad nav galvenais aspekts.

Lai šī doma būtu skaidrāk saprotama, salīdzināsim to ar mūsu izpratni par karogu. Tā nozīme atspoguļota ne tikai tā fiziskajos, bet arī simboliskajos as-

pektiem, kas daudziem šķiet nesaprotams. Jānis, runājot par Jauno Jeruzalemi, Atklāsmes 21:22 raksta: „Templi es tur neredzēju. Jo viņas templis ir Kungs Dievs Visuvaldītājs un Jērs.” Jānis neapgalvo, ka Jaunajā Jeruzalemē nav tempļa vai svētnīcas. Patiesībā šī teksta tiešums norāda, ka Jaunajā Jeruzalemē ir templis jeb svētnīca, un tas ir Jērs. Tādējādi Atklāsmes 21:22 nenozīmē radikālu pretrunu visam iepriekš rakstītajam, bet tas uzskatāms par tā eshatoloģiskās perspektīvas un piepildījuma skaidrojumu. Pēc grēka iznīdēšanas parādīsies galīgā realitāte. Kā Jaunajā derībā mācīts, templis jeb svētnīca nozīmē Jēru.

Jaunajā derībā nav pretrunu par svētnīcas būtību; Jaunās derības mācība ir skaidra un konsekventa. Vēstulē Ebrejiem un Atklāsmes grāmatā nešaubīgi rakstīts, ka pastāv īsta debesu svētnīca, kas uztverama gan burtiski, gan simboliski. Taču jāatceras, ka Jaunās derības prioritāte vienmēr ir Kristus un Viņa kalpošana.

Uģis Dauksts
Valmieras draudze

Kāpēc kristieši ir krustu NOLIKUŠI CENTRĀ?

Eiropa. Tūrists, iedams pa pilsētas ielām, pamana sev priekšā baznīcu ar zelta krustu uz kupola. Viņš nolemj ieiet katedrālē. Baznīcā viņam rodas sajūta, ka vienalga pie kuras vietas viņš piesaista savu skatu, visur ir redzams iedomāts krusta tēls. Tūrists nojauš – sāksies dievkalpojums, baznīcā ir sanākuši cilvēki... Dziesmas, lūgšanas, vakarēdiena pasniegšana un dievkalpojums ir beidzies. Tūrists atstāj dievnamu ar domīgu seju. Viņam ir radušies daudzi jautājumi. Viens no tiem skan prātā īpaši skaļi: Vai tiešām kristieši krusta dēļ uzskata pasauli par neko? Kāds ir pamats tik koncentrētai uzmanībai krustam? Krustam, pie kura kāds ir miris? Jauno cilvēku nepamet dīvainā sajūta – Tas viss ir samākslots, stipri pārspīlēts! Vai es kļūdos?!

Krusta simbols

Katrai ideoloģijai, kustībai vai reliģijai ir savs īpašs simbols. Cilvēki vienmēr ir centušies savas domas un idejas attēlot redzamā veidā. Kā piemēru varam minēt lotosa ziedu. Pasaulē to šodien uztver kā budisma, hinduisma zīmi, taču agrāk to izmantoja ķīnieši, ēģiptieši, indieši. Lotosa riteņa formas dēļ to uzskata par skaistuma un harmonijas simbolu.

Senais jūdaisms izvairījās lietot zīmes vai simbolus, tā izvairoties no otrā baušļa pārkāpšanas. Islāmu simbolizē pusmēness. Bet pirms islāms sāka lietot pusmēness simbolu, to lietoja Bizantijas impērijas valdnieki, uzsverot savu neatkarību.

Arī kristietība šodien lieto savu simbolu – krustu. Ir arheoloģiskie un vēsturiskie atklājumi, kas liecina par to, ka krusts nav vienmēr bijis kristietības simbols. Tāpat kā citām kustībām, arī kristiešiem ir bijis nepieciešams laiks, lai izprastu to, kam viņi tic, lai saprastu, kas ir galvenais ticībā, lai saprastu, kā to pastāstīt citiem.

Vēsture

Tā kā kristiešiem tika izvirzītas visšausmīgākās apsūdzības, tad viņiem bija jābūt uzmanīgiem un bija jāizvairās no atklātas

– „Pie katra nākamā soļa un kustības, pie katras izešanas un ieešanas, kad mēs uzvelkam savas drēbes un apavus, kad mēs mazgājamies, kad sēžam pie galda, kad iededzam lampas – visās ikdienas dzīves parastajās gaitās mēs uzvelkam uz pieres krusta zīmi.” Laika gaitā krusta zīmes pārmešanu atmēta vai atcēla, jo radās argumenti, ka kristiešiem nevajadzētu uzturēt tradīcijas, ko agrīnie kristieši nepazīna un nelietoja. Bet bija argumenti arī par labu krusta zīmes lietošanai: „Tas ir mums par pamācību... Iepoties ar kalpošanu Jēzum Kristum, nevis nokārt galvas tādēļ, ka mēs no tā kaunētos, kaut arī tas sagādā mums kaunu un negodu no šīs samaitātās pasaules rokām.”

Nākamajos gadu simtos daudzi teologi atzīmēja krusta izvēli simbolam kā pozitīvu faktu. Kā argumentu minot tieši to, ka kristieši izvēlējās krustu par spīti tam, ka viņus nemitīgi izsmēja, pazemoja un zaimoja viņu izvēles dēļ. Vēl viens apstāklis, kas rada pārspeigumu par krusta kā kristietības simbola izvēli. Tā laika sabiedrība ar milzīgām šausmām uzlūkoja krusta sistos cilvēkus. Skatoties no šī baiļu un šausmu viedokļa, ir arī saprotami Pāvila vārdi 1Kor. 1:18, 23: „Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks. Bet mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas jūdiem

Kā galveno kristieši nevēlējās pieminēt ne Jēzus dzimšanu, ne mācības, ne kalpošanu, pat ne augšāmcelšanos. Bija tikai viens notikums, kas tik ļoti uzrunāja – krusta nāve!

savas pārliecības sludināšanas. Cilvēki no krusta izvairījās arī tāpēc, ka krusts saistījās ar noziegumos notiesātiem cilvēkiem. Katakombās arī šodien atklāj zīmējumus uz sienām. Tajos ir attēloti pāvi – nemirstības simbols- un palmas zari – uzvaras simboli. 2. gadu simtā pēc Kristus vajātie kristieši simbolu vietā attēloja Bībeles ainas – Noasa šķirsts, Daniels lauvas bedrē, trīs draugi uguns ceplī. Visas šīs tēmas runāja par vienu un to pašu – Kristus izpiršanas tēmu. Bija arī citas iespējas simbola izvēlei, piemēram, silīte ar jaundzimušo vai priekšauts, kuru Jēzus bija aplīcis, mazgājot kājas mācekļiem.

Laika gaitā, kristiešiem arvien nopietnāk pārdomājot savu misiju uz zemes, kā arī pārdomājot kristiešu draudzes vietu sabiedrībā un pašas draudzes pamatvērtības, visas emblēmas un uz sienām uzgleznotās tēmas pamazām saplūda vienotā izpratnē par galveno kristietības mācībā. Pamazām kristieši savu kalpošanas ideju virzīja vienā vienotā simbolā. Koka krustā. Lai gan jebkurš cits simbols būtu daudz pozitīvāks vai vairāk mieru nesošs, kristieši tomēr izvēlējās koka krustu! Pārdzīvojot vajāšanas, spīdzināšanu un nāvi, kristieši par savu simbolu atstāja vienkāršu koka krustu. Kas par dīvainu ideju? Krusta divi koki jau kopš senatnes bija simbols Visuma un zemes attiecībām. Kristiešiem krusta simbols bija argumentēts pilnīgi no cita skatījuma. Kā galveno Jēzus Kristus misijas izpratnē kristieši nevēlējās pieminēt ne Jēzus dzimšanu, ne mācības, ne kalpošanu, pat ne augšāmcelšanos, ne doto Svētā Gara dāvanu. Bija tikai viens notikums Kristus dzīvē, kas tik ļoti uzrunāja – krusta nāve! Vēstures atradumi liecina, ka kristieši kopš 2. gadu simta zīmēja un iegravēja krustu kā savu ticības un pārliecības simbolu. Ir arī zināms, ka kristieši pārmeta krusta zīmi sev pašiem un arī citiem. Teologs Tertuliāns bija viens no pirmajiem, kas aprakstīja kristiešu tradīcijas

apgrēcība un pagāniem ģeķība.”

Tā laika saprātīgs cilvēks nekad nespētu pielūgt cilvēku, kas ir notiesāts, uz nāvi sitot krustā. Krusta nāve bija vispazemojošākais soda veids, nozieguma un kauna apvienojums! Cilvēku, kas tika sist krustā, izslēdza no cienīgu un kārtīgu cilvēku aprindām. Par pielūgsmi nemaz nerunājot. Nav īsti zināms, kad radās ideja sist cilvēkus krustā, bet pat tad, kad romieši pārņēma krustā sišanas soda veidu, tad tas tika pielietots tikai ļoti smagos noziegumos apsūdzētiem cilvēkiem. Senās Romas valstsvīrs Cicerons kādā no savām runām senātā nosodīja ideju, ka Romas pilsoni varētu sist krustā: „Sasiet Romas pilsoni ir noziegums, pērt viņu ir kaut kas pretīgs, nonāvēt Romas pilsoni ir gandrīz slepkavošana; sist krustā – kas? Nav nemaz piemērotu vārdu, kas spētu aprakstīt tik šausmīgu rīcību.”

Gan jūdi, gan romieši krustu uzlūkoja ar šausmām! Jūdi nešķiroja „krustu” vai „koku”, un tāpēc nespēja pieņemt, ka ir atšķirība starp pakārtu un krustā sistu. Jūdi automātiski attiecināja uz krustā sistiem cilvēkiem šausmīgos vārdus no 5Moz. 21:23, ka pakārtais ir Dieva lāsts. Jūdi nespēja noticēt, ka Dieva Mesija nomirs zem Dieva lāsta, piesists krustā. Tas nebija izprotams arī romiešiem, tāpēc abas puses nepalaida garām iespēju pasmieties par kristiešiem.

Mūsdienu cilvēkam

Skatoties uz visiem vēsturiskajiem un sadzīviskajiem apstākļiem, ir patiesi pamats uzdot jautājumu – kāpēc tomēr krusts ir kristietības simbols? Nekur vēsturē neviens simbols nav tik ļoti izsmiets un nicināts kā krusts. Divu tūkstošu gadu garumā krusts ticis nemitīgi pazemots un nicināts, šis simbols vienmēr ticis uzskatīts kā vājuma un nespēka simbols. Kas kristiešiem

lika par savu simbolu izvēlēties krustu – vājuma un nespēka simbolu?

Izskaidrojums par labu krusta izvēlei ir tikai viens, proti, ka krusta centrālā nozīme bija Jēzus prātā. Un kristieši, būdami uzticīgi savam Kungam, ar ietiepīgu apņēmību, es pat teiktu, nepielūdzamu spītību palika līdz galam uzticīgi savam Skolotājam un Viņam misijai.

Rakstos ir tikai viens notikums aprakstīts, kas liecina par to, ka Jēzus jau agri apzinājās savu sūtību šinī pasaulē. Tas ir aprakstīts Lūkas 2. nodaļā. Vecāki Jēzu nejauši atstāj Jeruzalemē. Kad Jēzus ir atrasts, vecāku un dēla sarunā atklājas Jēzus domas par savas dzīves nozīmi: „Vai nezinājāt, ka man jādarbojas Tēva lietās?” Īss teikums, taču atklāj Jēzus attieksmi pret Dievu kā Tēvu un skaidri izsacītu apziņu, ka Viņam būs jāpagodina savs Tēvs. Jau divpadsmit gados Jēzus apzinās, ka ir ienācis pasaulē ar īpašu nodomu. Viņš apzinās, ka nodoms būs jāpiepilda.

Notikumu gaitai atbilstoties, Marks, Matejs un Lūka izceļ kādu sarunu starp Jēzu un Viņa mācekļiem. Jēzus jautā mācekļiem, ko ļaudis domā par Viņu. Noskaidrojais to, Viņš uzdod jautājumu Marka 8:29: „Bet jūs, ko jūs sakāt Mani esam?” Pēteris, atbildēdams uz to, sacīja: “Tu esi Kristus.”

Vienkāršs un reizē pamatots jautājums. Kad Pēteris apstiprina, ka Jēzus ir Kristus, Jēzus sāk atklāti runāt par pilnīgi nepieņemamām lietām: „Un Viņš sāka tos mācīt, ka Cilvēka Dēlam daudz būs ciest un vecaju un augsto priesteru, un rakstu mācītāju atņemstam tapt, un tapt nokautam un pēc trim dienām augšāmcelties.” (Marka 8:31) Jēzus brīvi sāk runāt par savu nākotnes redzējumu. Tieši tas, ka mācekļi atzina Viņu par Mesiju, ļāva Jēzum runāt atklāti par mērķi.

Par neracionāla mērķa sludināšanu Pēteris savu Skolotāju paved sāņus un iedrošinās iebilst. „Atkāpies no Manis sātan!”, skan Jēzus vārdi. „Tu nedomā pēc Dieva prāta, bet pēc cilvēku prāta!”

Tas ir pirmais ciešanu paredzējums. Otrs paredzējums tika izteikts vēlāk, kad Jēzus kopā ar mācekļiem slepus gāja caur Galilejas novadu. Marka 9:31 – „Cilvēka dēlu nodos cilvēku rokās, un tie Viņu nokaus, un nokauts Viņš pēc trim dienām celsies augšām.” Marks piebilst, ka visi mācekļi pēc šī teikuma, neko nesaprazdami, izbijās. Matejs atkal papildina Marka sacīto un piebilst, ka mācekļi noskuma. Jēzus vārdi pauž stipru apņēmību piepildīt visu, kas ir rakstīts Rakstos par Mesiju.

Trešo ciešanu paredzējumu Jēzus izsaka, kad viņi visi dodas uz svēto pilsētu. Marks, aprakstot šo notikumu, izceļ godbijību, ar kādu Jēzus uzsāka sava mērķa īstenošanu. Marka 10:33-

34 – „Redzi, mēs ejam uz Jeruzalemi, un cilvēka Dēlu nodos augstajiem priesteriem. Un rakstu mācītājiem, un tie viņu notiesās uz nāvi un nodos Viņu pagāniem. Un tie Viņu apmēdīs un apspļaudīs un To šautīs un nonāvēs...” Lūka, aprakstot šo notikumu, papildina ar komentāru: „...lai piepildītos viss, ko pravieši rakstījuši par Cilvēka dēlu.”

Šie trīs nāves paredzējumi piešķir krusta notikumam īpašu nozīmi. Jēzus pakāpeniski un noteikti ved savus sekotājus pie krusta. Jēzus apzināti sagatavo savus mācekļus tālākajiem notikumiem. Atstāstot notikumu gaitu un izteiktos vārdus, Marks sagatavo savus lasītājus notikumiem, kas aizskārs jebkura kristieša sirdi un prātu. Marks paziņo, ka Jēzus Kristus gatavojas sava nodoma piepildīšanai.

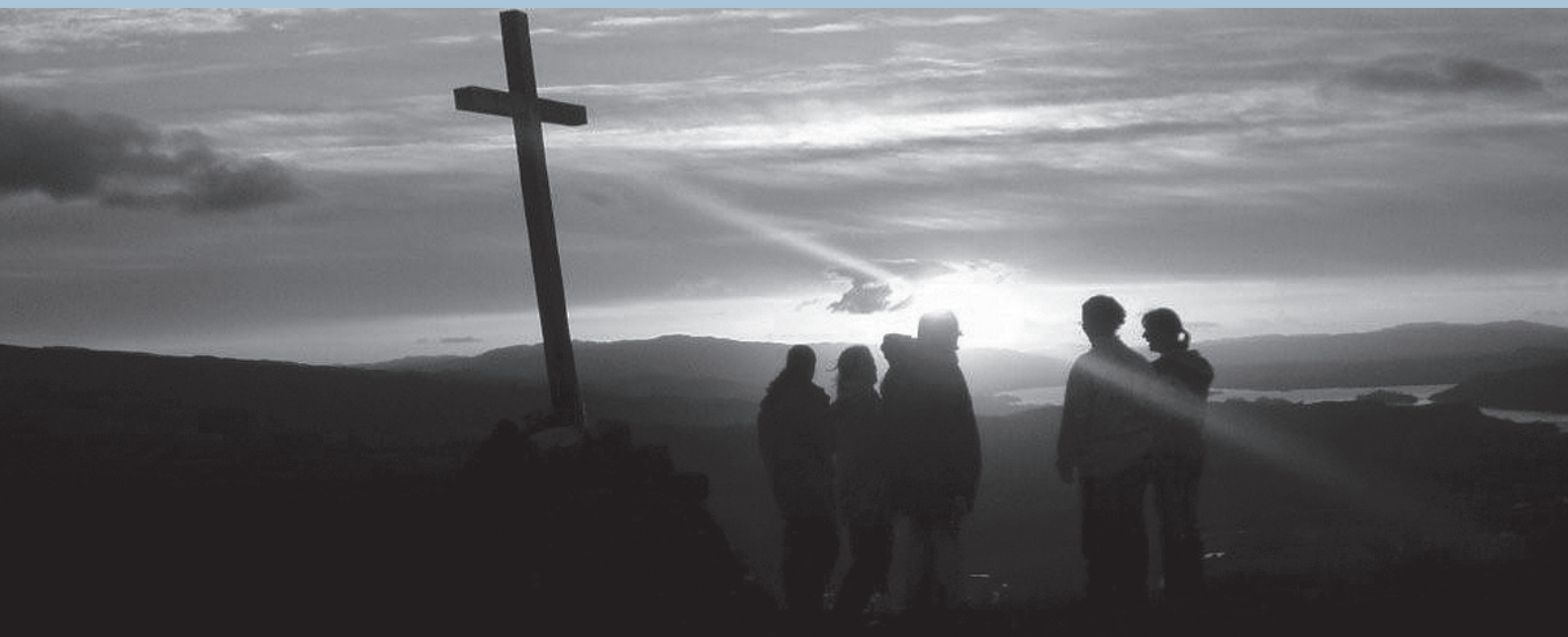
Visu savienojot kopā

Redzam, ka uzsvars netiek likts uz to, ka Jēzus tiek nodots, ka Viņu nodod paša māceklis, ka Viņu noraida paša tautieši, viņu vadītāji, nav uzsvars arī uz augšāmcelšanos. Uzsvars ir likts uz divu Vecās Derības ļoti svarīgu nodaļu – Daniēla 7. un Jesajas 53. – savienošanu. Lai gan Jēzus sevi dēvē par Cilvēka dēlu, kas Daniēla grāmatā ir attēlots kā valdnieks, Viņš pieņem cieņtēja kalpa tēlu un lomu no Jesajas grāmatas, tādējādi savienojot divas mesiāniskās personas. Jesajas 53:5: „Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” Daniēla 7:13-14: „Kamēr es vēroju nakts parādību, redzi, debesu padebešos nāca kāds kā Cilvēka dēls savā izskatā; tas pienāca pie cienījamā sirmgalvja... Viņam tika piešķirta vara, godība un valdīšana...”

Kāpēc kristieši ar tik milzīgu apņēmību izvēlējās krustu par savu simbolu? Kristietības pamats ir piedošana un izpiršana caur krusta nāvi. Krusts kā simbols ataino pasaulei kristietības pamatvērtības – žēlastību, žēlsirdību, piedošanu, izpiršanu, glābšanu, ticību, cerību, mīlestību! Kāpēc kristieši ar tādu spītību un ietiepību izvēlējās krustu par savu simbolu? 2. Korintiešiem 12:9-10: „Un Viņš ir sacījis: “Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani. Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.”

Vai tiešām krusts ir tikai vājuma un nespēka simbols?

Raksts sagatavots uz Dž. Stota grāmatas „Kristus krusts” pamata. Veltīts manam dēlam un draudzei Dobelē.

Kas ir tavš PADOMDEVĒJS?

Lūgšanai ir izšķiroša loma katra patiesa kristieša dzīvē. It īpaši pusaudžu un jauniešu dzīvē. Cilvēki savos jaunības gados atrodas lielās dzīves krustcelēs un bieži vien jūtas vientuļi, nesaprasti un atstāti. Ir vajadzīgs uzticams padomdevējs.

“Viņš piegriežas atstāto lūgšanām un nenicina viņu piesaukšanu,” teikts Psalmā 102:18

Bērni, kas aug kristiešu ģimenē, tiek mācīti un mudināti lūgt. Viņi atrodas vecāku aprūpē un aizgādībā gan fiziski, gan arī garīgi. Viņu vietā vecāki pieņem lēmumus un nes par viņiem atbildību.

Savukārt pieaudzis, nobriedis ticīgs cilvēks pats uzņemas atbildību par saviem lēmumiem. Viņš patstāvīgi plāno un veido savu dzīvi ar tās visām jomām, arī pamatjomu – attiecībām ar Dievu, balstoties uz savu dzīves pieredzi un jau personīgi piedzīvoto un atrasto dzīves jēgu Jēzū Kristū.

Toties pusaudži un jaunieši atrodas šajā starpposmā starp pilnīgu vecāku aizgādību un patstāvīgu, stabilu un jēgpilnu dzīvi uz šīs zemes. Šie jaunie cilvēki atrodas riska grupā, jo šajos dzīves gados viņi pārdzīvo lielas pārmaiņas. Pirmkārt, notiek personības un dzīves jēgas meklējumi. Tāpat notiek fizioloģiskas izmaiņas – kļūstot par pieaugušu cilvēku. Notiek dzīves vietas un sabiedrības maiņa sakarā ar mācībām, studijām vai darbu, kas sevī ietver profesijas un jaunu draugu izvēli. Jaunie cilvēki atrodas krustugunīs starp kārdinošo brīvības sajūtu un pastiprinātu sabiedrības spiedienu. Gribot negribot jauniešiem jāuzņemas atbildība par savu dzīvi un visiem jautājumiem, ko tā ietver.

Šeit ļoti svarīgas būtu labas, atklātas un uz uzticību balstītas attiecības ar vecākiem, kā arī pastāvīgas konsultācijas pie draudzes mācītāja vai garīgi nobrieduša brāļa vai māsas draudzē. Tāpat svarīgi ir uzticami padomdevēji. Bet atcerēsimies, ka šis ir arī ļoti dumpīgs vecums, kad jauno cilvēku prātā bieži vien darbojas protesta gars, un jauniešiem ne īpaši patīk ieklausīties

vecāku vai kādu dzīves pieredzējušu cilvēku padomā. Bet kur meklēt padomu laikā, kad rodas tik daudz svarīgu jautājumu un lēmumu, un tie ir jāpieņem pašam?

Tieši lūgšana un Bībeles lasīšana radikāli maina un pamato jaunieša pareizo izvēli, ko var ietekmēt tikai un vienīgi pastāvīga konsultēšanās ar mūsu Debesu Tēvu visos jautājumos!

Augstākminēto dzīves izaicinājumu esmu piedzīvojis savā dzīvē. Atceros sevi studiju gados, kad atrados tālu prom no vecāku mājām, gan uz ceļgaliem stāvam lūgšanā tukšā kopmītņu istabīnā, gan arī, sarunājoties ar Debesu Tēvu, ejot uz un nākam no lekcijām, sarunājoties ar Viņu prieka un bēdu brīžos. Brīžos, kad bija vajadzīgs uzticams Konsultants. Un varu Jums apliecināt, ka tieši šīs pastāvīgās lūgšanas-sarunas ar Debesu Tēvu ir palīdzējušas man pieņemt dzīvē svarīgākos lēmumus, uzsākot patstāvīgu dzīvi – gan par izglītību, gan par profesiju, gan par darbavietu, gan par hobijiem, gan par dzīvesvietu, gan par draugiem, gan par sievas izvēli, gan draudzes izvēli un kalpošanu draudzē. Viņa atbildes uz lūgšanām un palīdzība ir izveidojušas mani par to, kas esmu šodien. Esmu bagātīgi svētīts, laimīgs un pateicīgs manam Radītājam un Padomdevējam.

Jēzus Kristus ir mūsu Radītājs, un Viņš vienīgais zina Savu nodomu mūsu dzīvei. Viņš vislabāk zina mūsu spējas, talantus, personību, rakstura vājās un stiprās puses, mums vispiemērotāko izglītību, profesiju, darbavietu, hobijus, draugus, dzīvesbiedru un kalpošanu draudzē. Katram cilvēkam šajā pasaulē ir sava vieta. Lai mēs būtu laimīgi, izdarot pareizas izvēles, ir pastāvīgi jākonsultējas pie mūsu Lielā Padomdevēja, lai mēs būtu laimīgi, dzīvojot tādu dzīvi un dzīvesveidu, kādam Viņš mūs ir paredzējis.

Lai Jēzus Kristus ir tavš Padomdevējs katru dienu!

„Esiet pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību.” Kol. 4:2

*Imants Ģipslis,
Rēzeknes draudzes mācītājs*

Mūsu vēsture – Ieskats mūsu pagātnē

ADVENTISTU JAUNATNE 1852. GADS

Pirms vēl bijām oficiāli organizēta draudze, mūsu pionieri nolēma, ka nepieciešams nodrošināt mūsu jauniešus ar materiāliem un programmām, kas atbilstu viņu specifiskajām vajadzībām, kā arī izdodot speciālu žurnālu tiem jauniešiem, kuri vēlas sekot Dieva plānam savā dzīvē.

Uz Jauniešu Instruktoru pirmā izdevuma pēdējās lapas tika izklāstīti jauniešu kalpošanas mērķi: “Mācīt jauniešiem Dieva pavēles un Jēzus ticību, lai tādejādi palīdzētu tiem pareizi saprast Svētos Rakstus.”

Lai gan mūsdienās šos mērķus mēs tulkojam citādi, mērķi tomēr ir palikuši tie paši.

*Ievas Jākobsones tulkojums no angļu val.
Teksts un attēli no ĢK Jauniešu kalpošanas
nodaļas mājas lapas gcyouthministries.org*

KORINTAS WORKSHOP!?

Man ir liels prieks, ka esmu uzrunāta dalīties par kādu brīnišķīgu jaunumu manā, Korintas draudzē.

Korinta ir draudze, kas tiecas uz to, lai ikviens kalpo Dievam ne tikai ar to, ka atnācis uz dievkalpojumu, bet arī aktīvi iesaistās draudzes dzīvē un kalpo ar savu personīgo devumu, saviem talantiem un dāvanām, ko Dievs devis. Arī es esmu tieši te sapratusi, ka nevaru būt tuvāk Dievam citādi kā vien kalpojot. Ticu, ka tā tas ir visiem, kas to mēģinājuši. Tas dod iespēju izdzīvot Dievu, kaut ko darot kopā ar Viņu, kaut ko Viņam dodot un redzot, ka tas patiesībā spējina nevis nogurdina. Tā ir iespēja redzēt, ka Dievs maina ne vien paša dzīvi, bet arī apkārtējo dzīvi. Iespēja kopā ar draugiem un, protams, kopā ar Dievu būt daļai no Viņa Valstības tieši tagad. Man šī sajūta vistuvāk Dievam ir pielūgsmē caur mūziku. Tā es pirmoreiz sajutu Dieva klātbūtni un zinu, ka neesmu tāda vienīgā. Tā ir mana lūgšana- ne koncerts, ne priekšnesums. Caur to varu pateikt Dievam, ko domāju tik skaistā veidā- ne vien vārdos, bet arī ar melodiju. Es varu lūgt Viņam spēku, varu pateikties, ka Viņš ir ar mani ik dienu, varu nolikt visu malā un izdziedāt savu sirdi šajā lūgšanā.

Vislielākā vēlme man ir šo sajūtu nodot tālāk draudzei. Gribu dzirdēt, kā visa draudze dzied Dievam slavas dziesmas. Tā ir slavētāju būtība- palīdzēt draudzei slavēt Dievu. Kad draudze nevis klausās, kā muzicē slavēšanas grupa un pateicas Dievam par dāvanām, kādas dotas “viņiem”-slavētājiem, bet paši lūdz ar mums kopā. Kad draudze paceļ acis augšup un dzied “Cik liels ir mūsu Dievs”, kad pasakas Viņam un jautā, “ko varu dot draugam vislabākam?” un lūdz- “esi, Kungs, gaisma, kas sirdī man spīd”-Aleluja, ka šīs dziesmas iegūst citu jēgu.

Gada nogalē izveidojām Korintas slavēšanas workshop

jeb darbnīcu. Te reizi mēnesī cilvēki var mēģināt saprast, vai šī ir arī viņu dāvana un vai slavēšanas grupa ir viņu vieta draudzē. Var nākt katrs, kam ir kādas kaut nelielas priekšzināšanas dziedāšanā vai kāda mūzikas instrumenta spēlēšanā un kas grib to attīstīt tieši slavēšanā. Mūsu mērķis ir vairogt slavētājus draudzē. Bet galvenais- pat ja šie jaunieši mēģinājumu gaitā saprot, ka nav slavētāji, tad viņi būs tik un tā tuvāk savai kalpošanai- būs skaidrs, ka tā nav slavēšana, bet jāturpina meklēt. Svarīgi, ka katrs, kurš mēģinās, vairāk sapratīs slavēšanas būtību - neviens, kas ir man blakus dievkalpojumā, nav tas, kuram es dziedu, bet Dievs. Un neviens nav vairāk privilēģēts, lai dziedātu Dievam- to var darīt katrs.

Šobrīd tiekamies reizi mēnesī – lēnām apgūstam dziesmas un nebaidāmies mēģināt, jo tieši tam ir šī darbnīca paredzēta. Protams, ka mūsu mērķauditorija ir tie, kas pirmkārt ir slavētāji sirdī (arī, ja viņi vēl nav droši par to) un grib turpināt slavēt vairāk un vairāk, un pievienoties slavēšanas komandai, un kalpot Korintā. Korintas slavēšanas darbnīca ir vieta, kur mēs lēnām visi kopā gribam palīdzēt saprast, vai šis ir tas, ko Dievs grib, lai daru. Jo patiesībā taču tikai tas ir svarīgi- kāds ir mūsu Tēva plāns mums katram, vai ne?

Tiekamies katra mēneša pēdējā piektdienā plkst.19:00 Korintas telpās- Baznīcas ielā 12a.

Visi jautājumi – Madarai Jansonei personīgi vai rakstot e-pasta vēstuli – madara.jansoone@gmail.com. Lai Dievam slava un gods, un visa mūsu pateicība!

Madara Jansone

VĀRNĒNI JERUZALEMĒ

Krā: Kur tu esi palicis? Kar, Kar!

Krū: Neklaigā tik traki! Tepat jau esmu, olīvkoka galotnē. Lido šurp!

Krā: Ā, redz kur tu esi! Ko tu te dari?

Krū: Vēroju cilvēkus. Viņi te tik savādi ģērbjas un uzvedas.

Krā: Mēs taču esam Izraēlā! Te ir senas tradīcijas.

Krū: Bet paskaties, cik daudz šodien Jeruzalemē cilvēku! Tādi pūļi, un visi dodas uz Veco pilsētu.

Krā: Jā, interesanti, tik daudz cilvēku! Neesmu tik daudz cilvēku redzējusi!

Mamma: Dzirdēju, ka mani bērniņi vēro cilvēku pūļus, kas šodien pulcējas Jeruzalemē. Tie ir tūristi.

Krū: Kas, kas? Tūristi? Kas tie tādi?

Mamma: Tūristi ir tie, kas brauc uz citām zemēm, iepazīstas ar tās zemes dabu, cilvēkiem, ēkām...

Krū: Tad jau mēs arī esam tūristi!

Mamma: Nu, tā varētu teikt! Tagad ir Lieldienu laiks, kad gandrīz visur pasaulē atceras notikumus, kad Jēzus mira pie krusta un augšāmcelās. Cilvēki Jeruzalemē pat cenšas iziet Kristus ciešanu ceļu.

Krū: Esmu dzirdējis, ka Lieldienu notikums ir vis-svarīgākais notikums visai pasaulei!

Krā: Jā, jo JĒZUS, Kurš nevienam nebija izdarījis neko sliktu, bet pasaulē dzīvoja, labu darīdams, dabūja nomirt cilvēku ļauno darbu dēļ!

Krū: Bet JĒZUS taču bija paša DIEVA DĒLS! VIŅŠ mierīgi varēja dzīvot skaistajās Debesīs kā Valdnieks... kur visi eņģeļi viņu pielūdz...

Krā: Un kur VIŅŠ bija pilnīgā drošībā!

Krū: Bet te – pasaulē – cilvēki viņam nodarīja milzīgas sāpes – tie nogalināja viņu!

Krā: Nevajadzēja gan Viņam nākt uz šito sliktu pasauli!

Krū: Kāpēc, mammucīt, VIŅŠ tomēr nāca?

Mamma: Tāpēc, ka VIŅŠ mīlēja un aizvien ļoti mīl cilvēkus, un VIŅŠ bija vienīgais, kurš varēja tos izglābt!

Krā: Un tad Lieldienās tas notika?

Mamma: Jā, tas ir Lieldienu notikums – kad

DIEVS savu mīlestību parādīja līdz galam. VIŅŠ atdeva pašu dārgāko, kas VIŅAM bija – Savu DĒLU.

Krā: Es ļoti, ļoti mīlu tādu brīnišķīgu DIEVU!

Krū: Un JĒZU, kurš izcietā šīs briesmīgās ciešanas cilvēku dēļ!

Mamma: Turklāt VIŅŠ savās ciešanās bija pilnīgi viens.

Krū: Bez neviena drauga?

Mamma: Jā, visi VIŅU bija atstājuši.

Krā: Bet tie, kuri tagad ir te, Jeruzalemē, šajā Lieldienu laikā, tie taču ir VIŅA draugi?

Mamma: Patiesībā JĒZUM pasaulē ir ļoti daudz draugu. Un Lieldienas kļuva par svētkiem tajā brīdī, kad DIEVS JĒZU uzmodināja no nāves!

Krā: Cik tas ir brīnumaini!

Krū: Un labi! Tad jau VIŅŠ tagad arī ir dzīvs!

Mamma: Protams, VIŅŠ dzird arī to, ko mēs tagad runājam, un ļoti priecājas par katru, kurš grib būt VIŅA draugs.

Krū: Es tas esmu! Es tas esmu!

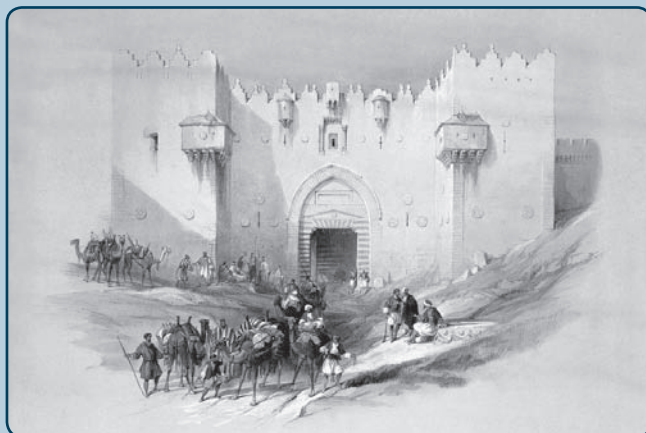
Krā: Es arī!

Krū: Un ar ko mēs šodien iepazīstināsim lappusītes lasītājus?

Mamma: Iepazīstināsim ar seno un jauno Jeruzalemi.

Senā Jeruzaleme

Jeruzaleme atradās uz vairākiem kalniem. Par pilsētas vēsturi var lasīt Bībelē, Jozua grāmatā,

kur ir aprakstīti notikumi, kad Izraēla tauta ienāca Apsolītajā zemē. Pilsēta atradās uz Ofēla kalna, kur jebusiēši bija uzcēluši cietoksni (Jozua 15:63) un dzīvoja tur, līdz ķēniņš Dāvids to ieņēma un cietoksni izveidoja savu rezidenci (2. Samuēla 5:6-9).

Ķēniņš Salamans, Dāvida dēls, Jeruzalemē uzcēla Dieva templi blakus Ofēla kalnam uz Morijas kalna. Tas tiek dēvēts arī par Tempļa kalnu. Tā ir tā pati vieta, kur Ābrahāms devās upurēt savu dēlu Īzāku (1. Mozus 22:1-14). Tempļis bija Jeruzalemes un visas Izraēlas svētākā vieta, kur cilvēki devās pielūgt Dievu.

Vēl viens kalns senajā Jeruzalemē bija Ciānas kalns. Ciānas kalnā atradās Hēroda pils, Augstā priesteru pils un augšistaba, kurā Jēzus ar saviem mācekļiem ēda pēdējo mielastu un kur mācekļi bija sapulcējušies Vasarsvētku dienā.

Ārpus pilsētas mūra, ziemeļu daļā atradās Golgātas kalns, bet austrumu daļā Elļas kalns un Ģetzemanes

dārzs.

Jeruzaleme bija pilsēta, kuru bieži apmeklēja Jēzus.

Mūsdienu Jeruzaleme

Jeruzaleme ir lielākā Izraēlas pilsēta. Šodienas ebreju valsts dibināta 1948. gadā. Jeruzalemi mēdz dēvēt arī par balto pilsētu, jo tās celtniecībā galvenokārt izmantoti gaišie akmeņi. Vecpilsētu no mūsdienu Jeruzalemes atdala senie aizsardzības mūri ar torņiem un vārtiem. Kaut arī tulkojumā no ivrita (ebreju valsts valodas) vārds Jeruzaleme nozīmē miera pilsēta, tieši miera tai visvairāk ir pietrūcis. Šodien Jeruzalemes ielās patrulē karavīri, un reizēm ir dzirdami arī bumbu un ložu sprādzieni. Taču neskatoties uz visu, Jeruzaleme ir viesmīlīga un laipna pilsēta, kas ir tūristu iecienīta.

Izmantoti kristīgā izdevuma „Gaismiņa” 1996. g. materiāli

Bērnu un pusaudžu festivāls „Varavīksne 5”
13. aprīlī plkst. 14:00 – 18:00
Baznīcas ielā 12a, Rīgā

Pa Jēzus pēdām

Programmā:

- 13:00 – 13:55** Dalībnieku reģistrācija
- 14:00** Festivāla atklāšana
- 14:15** Bībeles stacijas
- 16:00 – 18:00** Priekšnesumu programma

Festivāla laikā būs
zīmējumu izstāde
un apbalvošana

Festivālu rīko Adventistu Baznīcas Bērnu kalpošanas nodaļa.
Atbalsta Latvijas draudžu savienība Baltijas Ūnija.
Vairāk info: Mārīte (tālr. 29869979)

Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.

“DIEVS KUNGS IR MŪSU STIPRĀ PILS”

Ikviens cilvēka dzīves stāsts ir vienreizīgs un neatkārtojams. Ilgara un Vijas Liepiņu ģimenes stāsts ir cieši savijies ar mūsu tautas vēsturi. Viņu dzīve ir kā grāmata, kurā mijas laimīgi un skumji brīži, kad ietā mūža taka nereti kļūst par grūtu ceļu kalnup. Nesen nosvinēti 50 kopdzīves zelta gadi. Ir piedzīvoti neskaitāmi Dieva aizgādības un vadības brīnumi. Viņi saprot un tic, ka, tikai pildot Dieva nodomus, cilvēks var būt laimīgs.

Šī saruna ar Ilgaru (un nākamajā AV numurā arī ar Viju) ir tikai mazs mirklis, īss atskats pārdzīvotajā.

Ilgar, kur ir tavas dzimtas saknes un kā dzīve veidojās jaunībā un tālākos gados?

Ilgars: Manas dzimtas saknes ir Vidzeme pie Gaiziņa, kur satikās un vēlāk Mārupē apprecējās mani vecāki Teodors un Alma. Tur mēs viņiem piedzimām četri bērni, no kuriem vecākais esmu es, Ilgars. Man pa pēdām seko brālis Justs, tad ar četrus gadus atstarpī māsa Vita un kā jaunākā pēc pieciem gadiem māsa Maina.

Skolas laiks man bija tā saucamais represiju laiks, kad kaut ko lielu nevarēja cerēt. Kad iestājos Lietišķās mākslas vidusskolā, tad drīz vien no tās mani „izludināja”, jo nevienam tā laika sabiedrībā nebija vajadzīgs Dievam ticīgs nedz peda-

gogs, nedz mākslinieks. Turpināju attīstīties pašmācības ceļā, iestājoties studijās, kas tolaik šur tur veidojās, piemēram, Ģildē. Dažas skulptūriņas esmu izveidojis un dažas bildes uzzīmējis.

Par profesiju varu sacīt, ka esmu celtnieks ar apmēram 30 nostrādātiem gadiem šajā nozarē, no kuriem septiņus gadus pat par celtniecības brigadieru.

Lai kur arī nenoenkurotos, norisinājās pastāvīga cīņa par septīto dienu. Reizēm bija pat ļoti grūti, sevišķi, kad tiku iesaukts armijā un notiesāts par pavēļu nepildīšanu reliģisku uzskatu dēļ.

Kad mācījies skolā, vai tev klasē bija arī uzticēti kādi pienākumi?

Jā, pienākumi bija. Bija tā saucamais pionieru laiks, kad gri-

Foto pa kreisi:

Kalpojot Aizkraukles draudzē, 2012. gads

bēja, lai pionieros stājos, un tūlīt man piedāvāja zīmotni, lai es būtu pionieru vadītājs. Vienu brīdi man tā zīmotne bija. Toreiz es vēl nebiju draudzē.

Vai bērni bija saliedēti, nedarīja pāri viens otram?

Bija jau, kad kādu apcēla arī. Man bija tā, ka pratu komandēt, visus nostādīt ierindā un noziņot. Es toreiz drusciņ arī trenējos boksa sekcijā, tā kā no manis trūkās. Pionieru vadītājam bija vajadzīgs tāds, kas satur grožus. Bet toreiz nebija tāda problēma kā smēķēšana. Ja arī kaut kur bija, tad tālu no skolas. Šodien pavisam cita aina – smēķēšana, iedzeršana.

Kur tu iemācījies veidot skulptūras un kad to sāki?

Lietišķās mākslas vidusskolā bija arī veidošanas stundas. Veidoja skulptūras. Freskas bija vienkāršāk veidot, bet stāvu veidot jau bija grūtāk un sarežģītāk. Vidusskolā varēja apgūt gleznošanu, zīmēšanu, kompozīcijas veidošanu. Tālāk bija nozāres – grāmatzīmētāji, keramiķi, kas podus taisīja. Bet visiem skolēniem vajadzēja zināt, kā ko dara, arī grāmatzīmēšanu izgājām cauri. Vispār man patika. Tā bija Lietišķās mākslas vidusskola Rīgā, Skolas ielā, netālu no tagadējās Baznīcas ielas.

Mana māsiņa ļoti labi zīmēja, es kā puika skatījos. Viņa mācījās konservatorijā, pie mums „Bajāros” dzīvoja un zīmēja. Tas mani pievilināja, un es arī sāku veidot un zīmēt. Man pamatskolā arī zīmēšanas skolotāja ņēma palīgā veidot dekorācijas. Tur man piecinieki vien ripoja!

Un kā iepatikās celtniecības arods?

Vienkārši sāku uzlabot tēva mājas, pārbūvēt, tā pamazām uz priekšu, un aiziet. Tas kaut kā gāja no rokas.

Tavu dzīvi caurvij mūzika...

Kad karš beidzās, lai krievi izpatiktu cilvēkiem, viņi veidoja tādus danču vakarus. Toreiz tie bija modē, un tajos bija vajadzīgi muzikanti. Strādāju artelī „Stahanovietis”. Vispirms orķestris veidojās arteļa mērogā strādniekiem, lai tiem būtu izklaide, jo dzīve bija ļoti sarežģīta gan pārtikas, gan varbūt izpeļņas ziņā. Tad viens puisis no arteļa, mēs viņu saucām par „džeķiņu”, kurš spēlēja saksofonu un klarneti, sāka organizēt arteļa strādnieku orķestri. Mēs bijām no dažādiem cehiem. Es strādāju furnitūras cehā. Tad mēs sametāmies kopā. Es spēlēju trompeti, „džeķiņš” saksofonu un klarneti. Toreiz modē bija svings. Un Felikss spēlēja akordeonu. Toreiz es vēl draudzē nebiju. Visiem danču noliktie laiki bija par īsu, un tad mūs, spēlmaņus, katru reizi dažādām metodēm, pat ar alkoholu, mēģināja pierunāt tos paildzināt. Sastopoties ar draudzi, tā mani pagriezta citā virzienā. Tajā laikā man bija grūti izšķirties par to, lai nāktu draudzē, jo man vajadzēja sestdienās iet spēlēt. Tad bija lielā spēlēšana vakaros. Bišķiņ mums arī maksāja, un vienkārši bija jautri. Es tā varēju aiziet pasaules virzienā, bet no tā projām mani pagriezta draudze. Tad šai spēlēšanai danču vakaros pieliku punktu. Arī tad, kad es pievienojos draudzei, turpināju strādāt artelī.

Un tad tur vēl bija sestdienas jautājums. Kādu dienu mani iesauca pie sevis priekšniecība saistībā ar strādāšanu sestdienās, bet es pateicu kategorisku „nē”, meklēju ko citu. Mani neatlaida no darba, bet gan paaugstināja amatā. Bet spēlēju vēl es arī draudzē, diezgan ilgi. Orķestri mums vadīja Gunārs Kairis. Mēs toreiz muzicējām Rīgas 7. draudzē, Torņakalna baznīcā. Spēlējām visu krievu laiku. Es biju „otrā trompete”.

Kāpēc izvēlējies darbu tieši artelī?

Principā krievu laikā bija iespēja izvēlēties ļoti daudz darba. Celtniecībā un visur vajadzēja strādniekus. Es nezinu, kādā sakarībā iepazinās ar ebrejiem, un bija tāds Nahimovskis, kurš darbus vadīja, bija arī Poķiks, Lingers. Vienu laiku es strādāju pie Lingera. Tas uzpirka no dienvidiem vilnu, un to kāsa. No sliktākās vilnas taisīja vaļņikus, bet no labākās kāsa diegus un deva Poķikam. Viņam atkal bija aušanas cehs – tur darināja lakatiņus, šallītes un citas visādas lietas. Nahimovskim bija furnitūras cehs. Sākumā es strādāju pie Lingera, un tad Nahimovskis paņēma mani pie sevis.

Bet kā ar dziedāšanu, kad sāki dziedāt?

Skolas koros visos dziedājām. Un Mārupē bija Mārupes tautas nama koris. To diriģēja mans brālis Justs. Bija arī tādi dziesmu svētki, „dziesmu kari” tā saucamie, starp rajoniem cīnījās.

70 gadu jubilejā

Brālis Arvīds Čolders mums aizliedza to debiju par valsts rajona koriem, un tā viss izputēja, arī Mārupes koris. Izputēja Justa diriģēšana, citādāk viņš varēja būt varbūt līdzīgs vienam otram Dziesmu svētku diriģentam.

Ūdens, kuru dzerot neslāpst...

Mārupes „Bajāros” darba meklējumos pēc Vācijas kapitulācijas atnāca kāds vīrs vārdā Zēmelis. Tas varēja būt 1946. gads. Vecāki viņam uzticēja malkas skaldīšanu, bet tiklīdz mamma iegāja virtuvē, viņš nāca, lai lūgtu padzerties. Mamma nolēma viņam dot krūzi ar dzeramo, lai nebūtu tik bieži jānāk prasīt, bet viņš jautāja: „Vai zināt tādu ūdeni, kuru dzerot vairs neslāpst?”

Vakarā pēc darba viņš vēlējās šo tēmu ar vecākiem risināt, līdz, šķiet, 1947. gadā vecāki pievienojās draudzei, un mēs,

vecāku paskubināti un apmeklējot dievkalpojumus, tur sākām dziedāt arī kori. 1948. gada 2. jūnijā ar kristību adventistu draudzei pievienojos es un mans brālis Justs. Kristīja mūs sludinātājs Ernests Klotiņš.

Kas tavā dzīvē ir mainījies kopš laika, kad esi draudzē?

Varu sacīt – bija nemitīga cīņa ar Luciferu. Brīžiem pat tik asa un nomācoša, ka gribējās aizmukt, bet kur? Tā kā aizbēgt nebija kur, turpināju samierināties ar to, ka nevaru iegūt izglītību jeb vietu sabiedrībā, kādu vēlējos. Toreiz mēs cīnījāmies daudz, daudz atbildīgāk un ar lielu nevēlēšanos pārkāpt Dieva likumu. Kad ar Alfonu aizgājām uz vokālo studiju konservatorijā, lai mācītos dziedāt, kur pārbaudi izturējām, tad no turpmākās debijas mūs atturēja Arvīds Čolders, kurš tolaik bija pilnvarotais draudzes pārstāvis pie kulta. Man viņa svētrunas patika.¹

Biji ieslodzījumā savas ticības dēļ? Kā tev izdevās būt uzticīgam savai liecībai, jo vislielākā misija virs zemes pieprasa maksu, ļoti augstu maksu...

Mani tiesāja kara tribunāls. Tas veica tādu pāraudzināšanas darbu. Atdalīja mani no citiem, lai es nejaucu pārējiem matrožiem galvas. Es biju matrozis. Dienēju kara flotē, desantniekos.

Pāraudzināšanas darbs bija ieslodzījums uz pieciem gadiem, brīvības atņemšana uz pieciem gadiem īpaša režīma lāģerī. Kara tribunāls tiesāja. Pārējiem armijas matrožiem komandējošais sastāvs sacīja, ka es tēvu un māti vairāk neredzēšot. Tos pārējos biedrus jau interesēja visa šī mana situācija. Tiem arī bija pateikts, ka esot mani aizsūtījuši uz tādu vietu, kur es vairs dzimteni un mājas neredzēšot.

Bet viss iznāca citādi. Es atgriezos agrāk mājās nekā citi. Toreiz desantniekiem oficiālais dienēšanas laiks bija četri ar pusi gadi, bet Hruščova amnestijas dēļ es atgriezos mājās ātrāk.²

Mani gan paņēma otrreiz dienestā, bet tad man veselība bija bišķiņ sabojāta. Otrreiz mani iesauca lidotājos Šauļos, Lietuvā. Bet viss iepriekšējais, īpaši cietums, bija padarījis savu kaitējumu manai veselībai. Man bija paaugstināts asinsspiediens, un sakarā ar to vispār no dienesta tiku atbrīvots. Karaklausības apliecībā man ierakstīja – „B mirņoje vremja ņegoden, v voennoe vremja zapass.”

Kā ieslodzījumā bija ar sabatu?

Visādi. Man patika labāk atrasties kamerā nekā tad, kad mani izdzina darbā. Tomēr kamerā vari lūgt. Bet kad tu esi ierindā, tad tevi trenkā un dzenā. Par to ir garšs stāsts, kā mani tur „masēja”, kā mani tur stūma, grūda un sita.

Vai toreiz biji vienīgais kristietis ieslodzījumā?

Grūti pateikt. Es biju vienīgais tāds kristietis, kas tā nostājās pret tā laika Staļina likumiem, tāds tur nebija neviens. Bet tad, kad es biju ielikts karcerī jau uz pārsūtīšanu, tad pie karcera pienāca viens zaldāts, es pat viņu nevarēju lāgā sa-

skatīt. Viņš jautāja, vai es negribot kādu ziņu aizsūtīt uz mājām? Es teicu: „Jā!” Viņš man iedeva papīru un rakstāmo. Piecas minūtes vai 15 minūšu, nevaru atcerēties, bija laiks, kad sargus mainīja. Bija jāsteidzas. Ātri rakstīju, adresi nosaucu viņam. Es tikai dzirdēju, ka kāds komandieris saka: „Na vihod!” Viņš pakēra vēstuli un pats vēl tur uzrakstīja adresi...

Mamma bija saglabājusi vēstuli. Galvenais, ka šo ziņu bija saņēmusi. Pēc tam mani pārsūtīja uz lāģeri, un tur gadā drīkstēja tikai vienu vēstuli rakstīt. Spriežu, ka šis sargs arī noteikti kaut kādā veidā bija saistīts ar ticību. Viņš zināja, ka esmu tajā kamerā ticības dēļ.

Tad pagāja gandrīz gads, kad tikai man atļāva rakstīt vēstuli uz mājām. Citādi vecāki nebūtu zinājuši, kas ar mani ir. Tur atkal ir Dieva gādība par to, ka Viņš piesūtīja tādu cilvēku. Ieslodzījumā biju Severomorskā. Tur bija tiesa, un pēc tam mani pārsūtīja uz Poļarnaju, no Poļarnajas uz lāģeri. Tas bija Murmanskas apgabals.

(intervijas turpinājumu lasiet nākamajā AV numurā)

Ar Ilgaru un Viņu Liepiņiem sarunājās
Sarmīte Iveta Lauberte

СССР
МИНИСТЕРСТВО
ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

Форма «А»
ВИДОМ НА ЖИТЕЛЬСТВО НЕ СЛУЖИТ.
ПРИ УТЕРЕ НЕ ВОЗОБНОВЛЯЕТСЯ.

2-АА

СПРАВКА № 744

Выдана гражданину (ке) Лейпниш
Илгару Иосифовичу

1932 года рождения, уроженцу (ке) Лат. ССР Рижский р-н Уг. бол.
гражданство (подданство) СССР национальность Латыш
осужденному (ой) Военным трибуналом Военно-
морских сил при Балтийском флоте
18 октября 1953 г. по ст.ст. 103-13 с санкцией 103-2, а также
к лишению свободы на 5 лет с поражением в правах на
неоп года, имеющему (ей) в прошлом судимость не

в том, что он (она) отбывал (ла) наказание в местах заключения
МВД по 21-му августа 1953 г. и по Указу Президиума
Верховного Совета СССР от 24-го 1953 года
С применением со ссылкой на судимость
Освобожден (на) „25 августа 1953 г. и следует к избранному
месту жительства
2 Рига (город, село, дер., район, область)

до ст. _____ железной дороги.

Начальник лагеря (ЮК) _____
Нач. Службы _____
Печать _____

Izziņa par atbrīvošanu no apcietinājuma
1953. gada 25. aprīlī

¹ 1950. gadā brālis Macānovs, kas tolaik bija Vissavienības centra vadītāja Grigorjeva vietnieks, centra padomes uzdevumā aicināja Arvīdu Čolderu uzņemties darba vadību Latvijā. Arvīds Čolders tika iekļauts Vissavienības centra organizācijas padomes sastāvā kā tās loceklis un šīs organizācijas pilnvarotais Latvijā. (E. Čerņevskis, „Adventes kustība Latvijā”) *Autores piezīme.*

² Ilgars Liepiņš no apcietinājuma tika atbrīvots 1953. gada aprīlī. *Autores piezīme.*

KĀ DIEVS MŪS PASARGĀJA...

Šī gada februāra beigās kādā vakarā biju mājās – laukos ar abām meitiņām. Mēs visas trīs ļoti gaidījām ierodamies mājās mūsu tēti – manu vīru – pēc divu dienu smaga darba mežā. Vakarā iezvanījās mobilais tālrunis. Pēc skaņas jau zināju, ka tas ir mūsu gaidītais tētiņa zvans. Protams, neko nezinot, ar prieku steidzos atbildēt. Bija dzirdama vārga balss. Pēc garas un smagas darba dienas mans vīrs kopā ar savas māsas vīru, dodoties prom no darba mežā, izdzirdējis lielu troksni. Vīrs stāstīja, ka, izlecot no traktora, pēkšņi sprāgusi kamera un viņa acīs iesities tās saturs. Apdullis, vārgs un nespējīgs atvērt acis kopā ar savu māsas vīru abi kājām devušies uz viņa mājām, kas ir apmēram 11 km no mūsu dzīvesvietas – laukos – un pavisam netālu no meža, kurā abi strādājuši. Arī māsas vīram acīs bija ticis kameras saturs, taču daudz vājāk. To visu klausoties, es uzreiz iedomājos, ka steigzami jādodas pie ārsta uz slimnīcu vai arī jāizsauc ātrā medicīniskā palīdzība. Manā galvā radās šādas domas.

Mūsu vecākā (četrarpusgadīgā) meita, dzirdot manu sarunu ar vīru pa tālruni, nojauta, ka kaut kas nav labi, un steigšus sāka lūgt Jēzu, lai tikai tētiņš paliek dzīvs un nenomirst, jo viņa nevēlas dzīvot tikai ar vienu no vecākiem vai, vēl ļaunāk, bez vecākiem vispār. Tas bija tik aizkustinoši!

Pirmajā mirkli es gandrīz nezināju, ko darīt. Mana satraukuma rezultātā mūsu jaunākā (četrus mēnešus jaunā) meita sāka raudāt, jo vienkārši nespēja viņu paēdināt. Tramīgi stāigāju no vienas telpas uz otru, lūdzot Jēzu pēc palīdzības. Man kā pielipusi visur līdzī nāca vecākā meita. Ik pa laikam sazvanījos ar vīru. Arī tajās mājās, kur viņš tai brīdī atradās, bija dzirdams satraukums. Mudināju viņus doties uz apmēram 40 km tālu esošo Valmieras (Vidzemes) slimnīcu vai arī izsaukt ātro palīdzību. Tā kā pēc viņu runām sapratu, ka viņi nesteidzas nekur doties, biju gatava pati ar abām meitām braukt uz turieni, taču vīrs pa tālruni sacīja, ka paši tikšot galā un ka viņu uz slimnīcu vedīšot māsas vīrs, kurš jau pēc visa notikušā bija atžirdzis.

Tā nu nedaudz nomierinājāmieš un gaidījām mājās mūsu tēti un vīru, taču pēc neilga brīža atkal atskanēja tālruņa zvans, un mans vīrs ar asarām un vēl bēdīgāku balsi sacīja, ka notikusi vēl viena nelaime. Atkal satrauktā balsī apvaicājos par notikušo un uzzināju, ka briedis lielā ātrumā uzskrējis tieši virsū vīra māšas vīra automašīnai, sadragājot tās priekšu. Tā kā viņiem ir liela ģimene, tas viņiem finansiāli ir liels zaudējums. Mans vīrs stāstīja, ka paši esot dzīvi, bet mašīna – „lupatās”.

Dzirdot par šo otro nelaimi, sāku skaļā balsī raudāt un saukt uz Dievu pēc žēlastības. Kāpēc vajadzēja notikt vēl otrai nelaimei tajā vakarā? Vīrs un viņa māsa vīrs jau tā bija nomocījušies. Neskaitāmas reizes sazinājos pa tālruni

ar savu mīļo māmiņu, ar kuru kopā pa tālrūni skaļi lūdām Dievu. Vēl vīrs stāstīja, ka pēkšņi viņa acis atvērušās pēc briesmīgā sitiena pa mašīnu. (Viņš atcerējās, ka visu ceļu bija sēdējis ar acīm ciet un nojautis, ka pa ceļam būšot vēl kāda nelaime.) Neticami, ka mana vīra māšas vīrs tik mierīgi varēja reaģēt uz notikušo, pat vairāk satraucoties par briedi nevis par mašīnu. (Briedis pēc laika, mazliet gan savainots, jau bija pazudis mežā.) Kā viņš vēlāk izteicās, ka „paldies Dievam, ka paši dzīvi. Tie jau ir tikai bleķi, kas sasisti”. Labi padomājot, jāsaka, ka viņam jau arī ir taisnība. Dievs deva abiem vīriešiem otru dzīvību, jo viss varēja beigties daudz ļaunāk.

Pēc kāda laika, acis stipri mirkšķinādams, mājās ieradās mūsu tētiņš un mans vīriņš, sakot, ka mūs neredz un grībot tikai tumsu. Bijām nobijušās, viņu redzot un to visu dzirdot. Pateicāmies Dievam, ka beidzot esam visi četri kopā, un lūdzām Viņa dziedinošo pieskārienu īpaši mūsu tētiņam. Kad abas meitas un vīrs jau čučēja, joprojām vairākas reizes noraudzījās uz viņiem visiem un pārdomāju par mūsu dzīvības trauslumu. Šajā vakarā mans vīrs tā arī netika līdz slimnīcai, kā bija iecerēts.

Nākošajā rītā vīrs jau jutās labāk, bet nolēmām, ka sirdsmie-
ram tomēr jādodas pie acu ārstes. Acu ārste teica, ka par laimi
neesot nekādas traumas un ka pietikšot tikai ar acu pilieniem
un ziedi, ko vīrs lieto vēl tagad.

Pēc visa pārdzīvotā man nāk atmiņā vārdi no kaut kad agrāk dziedātās dziesmas: „Tas Kungs ir mans stiprums”:

„Ko lūdzu Tev sirsnīgi,
Tu paklausīji,
Kad saucu pēc palīga,
Tu atsaucies man.
Gan priekos, gan bēdās Tu
Man stāvēji klāt.
Tevi, mūžīgo Glābēju,
Es gribu godināt.
Lai dzied, lai gaviļē sirds-
Brīnišķi vada Dievs,
Nemainīgs, mūžīgs,
Gudrībā varens, liels.
Un nespēka brīdī jūtu es,
Ka Kungs ir mans stiprums.
Viņš mīli mani nes un pasargā.”

Vēlos pievienoties dziesmas vārdiem un vēl sacīt: „Esi mūžīgi stiprums mans, Mans labais, mīlais Tēvs!”

Vija Mežīte
Cēsu draudze

Pāru dienas
"Uz brīdi divatā"
3.- 5.maijs
Apšuciems
Hotel SPA "Arkadija"

Ja esat pāris,
kurš vēlas aktīvi un kvalitatīvi
pavadīt nedēļas nogali,
aicinām doties ekskluzīvā kruīzā!

leguvumi pāru dienās:

*** Dzīves baudījums divatā**

(sešas sātīgas maltītes, ērts divvietīgs numuriņš viesnīcā divām diennaktīm,
atpūtas iespējas SPA, bezvada interneta pieslēgums,
Rīgas jūras līcis 300m no viesnīcas, droša, plaša autostāvvietā)

*** Iespēja tikties un pavadīt laiku kopā ar citiem pāriem
interaktīvi izglītojošās nodarbībās**

(pārbaudīta prakse, kas ļaus atsevišķi un kopā ar citiem
mācīties par svarīgām pāru attiecību vērtībām)

*** Nozīmīgs ieguldījums Jūsu ilgtspējīgās attiecībās**

(idejas, ierosmes un kopīgs pozitīvs piedzīvojums)

Uz kuģa klāja Jūs gaidīs atbildīgs kapteinis
un radoša apkalpe:

Dagnija un Ivo Roderti
Gita un Dzintars Vaivodi
Sanita un Māris Pavāri
Valda un Viesturs Reķi

Pieteikšanās: paru.nometne@gmail.com

www.paru.nometne.info

Organizē: Nodibinājums "Vērtību tilts"

Tiksimies ceļojumā!